

ซีรีส์ สมาคมสยบรัก

ดวงที่ลุด หยุดที่ใจ

ฮาลาปีญ

ดวงที่สุด หยุดที่ใจ

เรื่อง ดวงที่สุด หยุดที่เธอ

จัดทำอปี๋ด 5 พฤศจิกายน 2565

จำนวน 640 หน้า

ผู้เขียน ฮาลาปัญญา

ภาพปก Solar

พิสูจน์อักษร ฮาลาปัญญา

จัดอาร์ต ฮาลาปัญญา

Fanpage . Skyeyama/อเวกษา/ฮาลาปัญญา

FB : Skyeyama horn

Dek-d/ Tunwalai / ReadAWrite : Skyeyama อเวกษา ฮาลาปัญญา

สงวนสิทธิ์ลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2558 (ฉบับเพิ่มเติม)

ไม่อนุญาตให้แสกน คัดลอกหรือจำหน่ายส่วนใดส่วนหนึ่งของนิยายเรื่องนี้ไป

เผยแพร่ทั้งในรูปแบบฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์และเอกสารรูปเล่ม

เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากเจ้าของผลงานอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรแล้วเท่านั้น

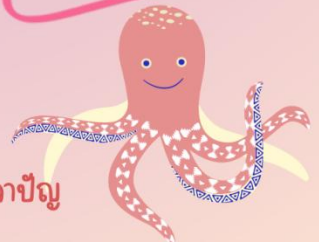
จากกระดองใจของผู้เขียน

สวัสดิ์ค่ะเวลาปัญญาะคะปกติแล้วไรต์สิ่งสถิตย้อยู่ตามบึงหนองคลองทุ่ง
นาหน ๆ ที่จะออกมาเข้าสังคมกับเขารุ่นนี้ได้ฤกษ์ทุบไข่ดองเลยถือโอกาสมาปล่อย
นิยายเชีตเรื่องแรกในชุด 'ซีรีส์สมาคมสยบรัก' ดองไว้ตั้งแต่ปี 2563 เขียนมา
เรื่อย ๆ จนถึงปี 2565 ถ้าเกิดเป็นหมะม่วงดองสงสัยจะเค็มตาเหลือกแน่

เรื่องนี้มีตัวละครเยอะมากถือเป็นเล่มเปิดของจักรวาลนิยายแนวสายลับ
สายรักของไรต์นิยายเราเลยจะวุ่นวายด้วยเหล่าชายใส่สูทชุดดำและการตามล่า
อาชยธรรมใต้ท้องทะเล และพระนางล้วนมีปมเรื่องแม่ด้วยกันทั้งคู่

หวังที่สุด หยุดที่เธอ เป็นเรื่องของ 'สายลับห้กล้า' ที่บ้าโหดหมิกอายุน้อย
กว่านางเอกเกือบหกปีแถมพระเอกเรานั้นชอบปลาหมิกมากจนสถาปนานางเอก
ว่า 'แม่ปลาหมิกดีกดำบรรพ์' ใครอ่านเรื่องนี้แนะนำว่าให้กินปลาหมิกไปด้วยจะ
ฟินมากเลยคะหรือหากอ่านจะออกไปนั่งเรือหางยาวแล้วอ่านไปด้วยก็คงระทึกใจดี

หวังที่สุด
หยุดที่เธอ

writer อาลาปัญญา

สุดท้ายแล้วอยากบอกทุกคนว่าเราต้องเด็ดขาดกับความรู้สึกของตัวเอง เพราะไม่อย่างนั้นคุณอาจสูญเสียคนสำคัญที่สุดในชีวิตไป อีกเรื่องที่ยากฝากไม่ว่าผู้อ่านทุกท่านจะทำอะไร หรือรักใครก็ตาม จงอย่าให้อายุเป็นอุปสรรคขัดขวางความตั้งใจของเรา

"ในเมื่อไม่มีใครแก่เกินเรียน
ก็ไม่มีใครบนโลกใบนี้แก่เกินที่จะรักใคร่สักคน
หรือแก่เกินจะไล่ตามความฝันเช่นกัน"

หากมีอะไรผิดพลาดผู้เขียนก็ต้องขออภัยนักอ่านทุกท่านไว้ ณ ที่นี้ด้วยนะคะ ขอให้ทุกคนมีความสุขกับการอ่าน มีสุขภาพแข็งแรง พร้อมสู้กับวันใหม่ค่ะ
ขอมอบแด่ผู้รักการผจญภัยและความเร้าใจทุกท่าน

Harapan

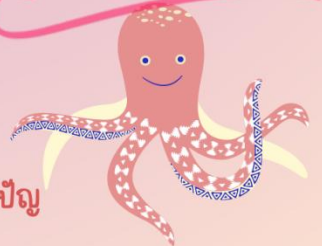
ฮาลาปัญญา

พฤตจิกายน

2565

เรื่องที่สุด
หยุดที่ใจ

writer ฮาลาปัญญา

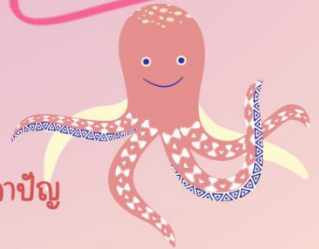

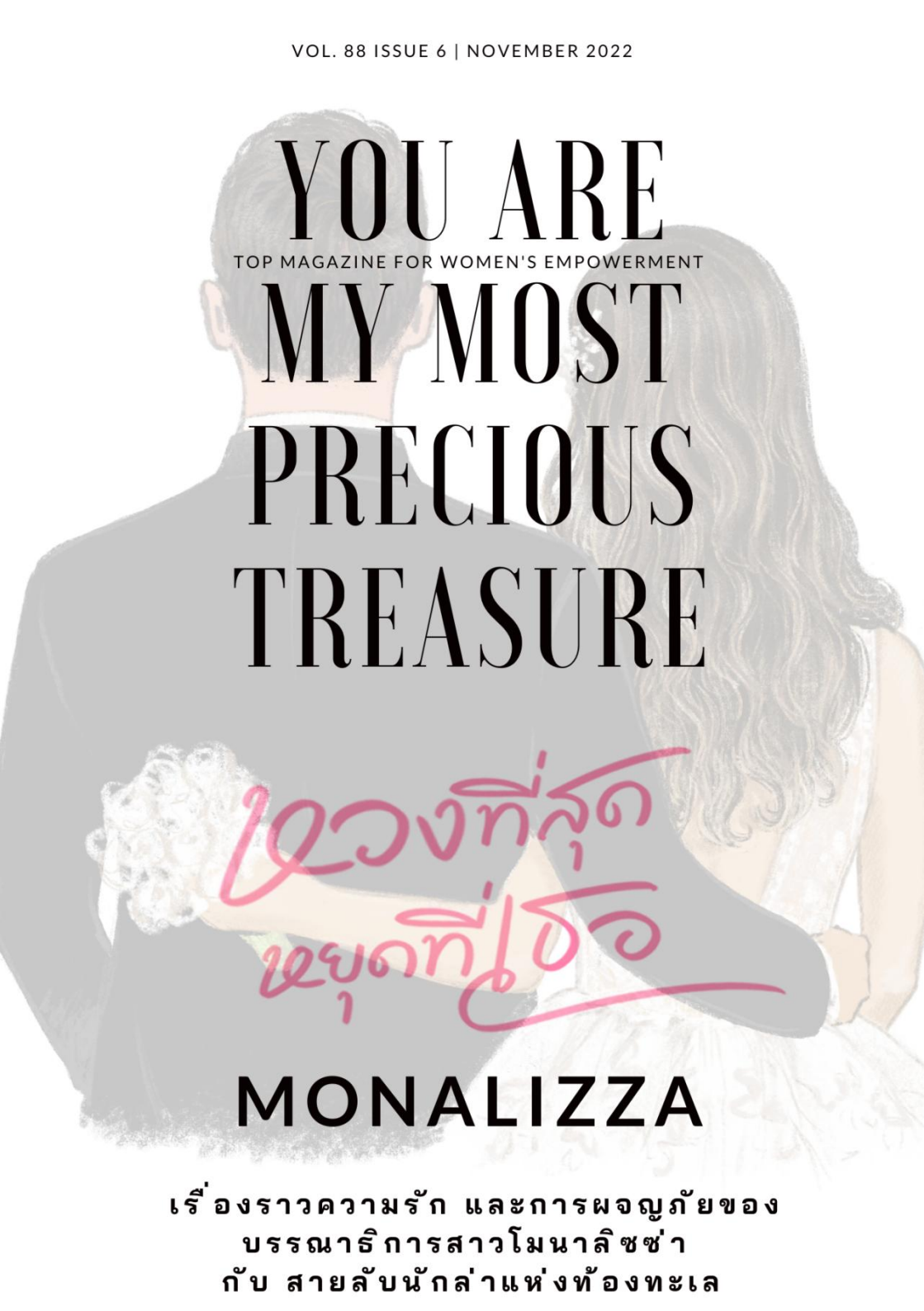
นิยายเรื่องนี้เป็นเพียงจินตนาการของผู้แต่ง
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล องค์กร สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใด ๆ
และมีการใช้ภาษาที่ค่อนข้างหยาบคาย
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน
และโปรดทำความเข้าใจว่าเป็นเรื่องที่ถูกเขียนขึ้นเท่านั้น

เหมาะสำหรับผู้รักการอ่านที่อายุต่ำกว่า 16 ปี
ควรได้รับคำแนะนำจากผู้ปกครอง

ดวงที่สุด
ขมุกที่ใจ

writer ฮาลาปัญญา

YOU ARE
TOP MAGAZINE FOR WOMEN'S EMPOWERMENT
MY MOST
PRECIOUS
TREASURE

ดวงที่สุด
ขุมที่ใจ

MONALIZZA

เรื่องราวความรัก และการผจญภัยของ
บรรณาธิการสาวโมนาลิซซา
กับ สายลับนักล่าแห่งท้องทะเล

บทนำ

สาวผมยาวสีดำขลับสยายผมอย่างหัวเสียแว่นตา
สีดำถูกเกี่ยวออกเผยให้เห็นนัยน์ตาที่ฉายแววหงุดหงิด
เมื่อน้องชายตัวดีโทรนัดให้เข้ามาที่บริษัทเอ็มไอเอ็น เอ็น
เตอร์ไพรส์ที่ตั้งอยู่ในเกาหลุน ขณะที่เธอกำลังเดินช้อปปิ้ง
อยู่บนถนนคอลลินส์ใจกลางเมืองเมลเบิร์น ประเทศ
ออสเตรเลียอย่างสบายใจเฉิบ แต่ไอน้องบ๊าดันโทรมา
คร่ำครวญขอร้องพี่สาวแบบเธอช่วยมาพูดเกลี้ยกล่อม
ไอริส ภวัตกวินันท์ให้เลิกหายอนสักที

ด้วยความที่ทนความซ่าแซะของน้องชายคน
เดียวไม่ไหวก็เลยต้องตีตัวกลับมาอย่างด่วนจี๋

พอนั่งจิบชากับน้องตัวแสบไม่ถึงสิบนาที

โลกเบื้องหน้าก็ส่ายไปส่ายมาราวกับว่าเธอ
กำลังนั่งอยู่บนรถไฟเหาะที่ฟุจิกิวไฮแลนด์

“ไอ้โม้ไนย แกเอาไรให้ใส่ลงไปไนขาเจ๊”

“ยานอนหลับครับไม่อันตรายหรอกไนยขอโทษนะเจ๊ แต่เจ๊ไม่ฟังไนยเลยอะ เอาแต่ตะลอนไปทำงาน ทวีปโน้นที่ทวีปนี้ที่ แบบนี้ไม่รู้จะโดนไอ้พวกมาเพี้ยนนั้น ยิ่งสอยกบาลเข้าวันไหน ไนยเป็นห่วงเลยต้องทำแบบนี้อะครับเดี๋ยวเจ๊ตื่นขึ้นก็จะได้เจอกับหนูอิสระของเจ๊แล้วไงเล่าไม่ตีใจหรือเจ๊”

“แกจะส่งฉันไปอยู่กับหนูอิสระไหนหรือ แกมันไอ้ น้องจอมบง-การ”

ปลายเล็บสีน้ำตาลชี้ไปยังใบหน้าเจ้าเล่ห์ของโม้ไนย แล้วพุบลงกับโต๊ะน้ำชา

เป็นอย่างที่ไอริสเมียรักว่าไว้จริง ๆ ว่าจิบเดียว เดี่ยวจอดเลย

ครั้นใบหน้าสวยของพี่สาวลับไหลไร้สติเขาก็ยกหูโทรหาเพื่อนซี้ที่อยู่อีกฟากโลกหนึ่ง

“มีอะไรวะมึงคงไม่ได้ทะเลาะกับน้องสาวกูอีก

นะไอ้ไนย”

“กูไม่ทะเลาะกับน้องมิ่งแล้วรักกันหวานชื่นดี
เว้ย แต่ตอนนี้กูมีเรื่องใหญ่มากจะรบกวนมิ่งหน่อย
เพื่อนรัก”

“มีอะไรถ้าไม่ใช่เรื่องปลุกถ่ายตับไตกูก็พอช่วย
ได้”

“ตับไตกูอะแข็งแรงแต่ชีวิตพี่กูกำลังตกที่นั่ง
ลำบากอย่างมากเลยอะ”

ปลายสายในชุดสูทสีดำที่กำลังนั่งไขว่ห้างมอง
ทะเลสาบเบื้องหน้าในอาณาจักรเอซอออฟโอเซียนของ
ตนอยู่นั้นย่นคิ้วติดกันด้วยความกังวล

“หมายถึงโมนางั้นหรือ”

“เออสิวะ พี่สาวตัวร้ายของกูเอง”

“แล้วมิ่งจะให้กูทำอะไร”

“กูรู้ว่ามิ่งแอบอารักขาชีวิตของพี่กูตลอด เพราะ
มิ่งรักพี่สาวกู รักมานานจนกูเองก็จำไม่ได้ว่ามิ่งแอบ

ส่องที่กูตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ก็ลองเดาดูสิ”

เขาบอกพลาถกระซิบสู่ทสี่ดำลุกขึ้นไปยังชั้นวาง
นิตยสารหลายสิบฉบับที่บนปกมีนางแบบสาวคนเดียวกัน
ทุกเล่มปกที่มี ‘โมนา นิลมาศ’ ผู้บริหารนิตยสารโมนา
ลิซซาเป็นพรีเซ็นเตอร์และเธอคือผู้หญิงที่เขาเคยคิดว่า
มีอาจเอื้อมคว้ามามากมายเคียงคู่กาย รวมทั้งมีอาจดิ่งลงมาให้
ร่วมทุกข์กับเขา

ถึงแม้ลึก ๆ เขาอยากมอบความสุขให้เธอ แต่ก็
ไม่เคยที่จะลงมือทำอะไรเพื่อให้ได้เธอมาครอบครอง
ขอเพียงแค่เห็นเธอมีความสุข ร่างกายแข็งแรง เขาก็
พอใจมากแล้ว

ทว่ารอบนี้สวรรค์คงเริ่มเห็นใจเขาแล้วละมังถึง
ส่งโมนาเอยเพื่อนรักมาเป็นกามเทพ

“กูเดาว่าเมื่อครั้งก่อนที่มึงมาหาไอริส มา
โวยวายว่ากูทำน้องมึงเสียใจ แล้วเจ้โมนาก็เม้าหัวรา

น้ำอยู่ที่โรงแรมกุเดินสะเปะสะปะไปทั่ว ตอนนั้นกุกำลังเจรจาเรื่องไอริสกับมิงอยู่ ตอนนั้นพี่สาวกุพรวดพราดเข้ามากอดมิงเห็นมิงเฉยมากทั้งที่เงื่อกุจะปล้ำมิงอยู่แล้ว

“แล้วแปลกตรงไหน” เสียงทุ้มถามกลับ

“แปลกสิวะ เพราะปกติอิศณะ ภาวัตกวันันท์ไม่ชอบถูกถามปามถึงเหนือถึงตัว ขนาดผู้หญิงวิ่งแก้ผ้าเข้าใส่ มิงก็ง้างปิ่นขึ้นมาชู่เขาแล้ว แต่นี่เงื่อกุทำกับมิงขนาดนั้นทั้งพืดทั้งหอม กุก็เลยสงสัยตั้งแต่ตอนนั้น”

“กุให้อภิสิทธิ์นี้กับพี่สาวมิงคนเดียว”

“งั้นกุก็คิดถูกสินะที่ตัดสินใจเลือกมิงไอ้เพื่อนซี้ แต่กุต้องบอกมิงเลยว่าตอนนี้กูไม่มีความสามารถที่จะดูแลเจ้าโมนาได้ดีเท่ามิง ตอนนีแแม่กูดันไปควงสามีใหม่ที่เป็นอาชญากรข้ามชาติแถมไอ้แก่นั่นก็มีลูกชายชื่ออิริค จิออร์อะไรสักอย่าง”

“อิริค จิออร์ดาโน” ปลายสายทบทวนความจำ

ให้โมไนย

“ไอ้อิริคแม่งทำกูชนหัวลุกมาก กว่ามันนอยากได้ พี่สาวกู ไหนไอริสก็กำลังท้องโตอยู่ กูยิ่งเครียดหนัก เป็นห่วงทั้งเมียทั้งลูก และยั้งจะต้องมาห่วงเจ้อีก กูคิดไม่ตกจริง ๆ ว่าต้องทำยังไง เลยต้องขอความช่วยเหลือจากมึงไอ้ว่าที่พี่เขย”

“มึงวางใจเหอะมึงฝากถูกคนแล้วน้องเขย แต่มีข้อแม้มึงห้าม ไร้เหตุผลและหัวร้อนใส่น้องสาวกูอีก ไม่งั้นกูจะไม่คืนพี่สาวให้มึง”

“แหมต่อให้กูขอคืน มึงก็ไม่อยากคืนอยู่แล้วปะ”

“เออ...แล้วตอนนี้โมนาอยู่ไหน”

“มึงไม่ต้องเป็นห่วงกูจัดการวางยาสลบเจ้แล้วให้คนพาขึ้นเครื่องบินส่วนตัวไปส่งให้ถึงที่เลย”

“นี่มึงเล่นแรงไปเปล่าวะเขาจะพาลมาโกรธกูด้วยอีกคน”

“มึงก็หาทางงอนง้อเขาที่หลังก็ได้ ตอนนี่มึงรอ
รับพัสดุชิ้นนี้ให้ดีละกัน เพราะเดี๋ยวตื่นขึ้นมาแล้วรู้ว่า
ต้องมาใช้ชีวิตอยู่กับมึง นางจะปรี๊ดแตกเอา มึงก็
เตรียมใจไว้ด้วยละ”

“กูเตรียมใจมาทั้งชีวิตแล้ว ขอให้โมนามาอยู่
กับกูก็พอ เขาจะปรี๊ดใส่กูจนหูแตกก็ไม่หวั่น”

“เออขอให้มึงโชคดี แล้วจับพี่กูให้ติดละกันช่วย
ฟังคานเจ็กูให้ที ไม่รู้จะหวังความเป็นโสดอะไรนักหนา
ถึงกับไม่ยอมคบใครสักที”

“บางทีพี่สาวมึงอาจจะรอหนูอิสระคนนี้อยู่ก็
ได้”

“นั่นนะสิวะ กูก็สงสัยว่าเขาครองตัวเป็นโสด
เพราะมึงหรือเปล่า ยังไงมึงช่วยไขความกระจ่างให้กู
ด้วยละกัน โชคดี”

“ขอบใจไอนัย” การสนทนาจบลงริมฝีปากแดง
ฉานยกขึ้นอย่างมีชัย ในที่สุดโมนานิลมาศก็กำลังมา

อยู่ภายใต้การปกครองดูแลของเขาอย่างใกล้ชิด และ
 ใกล้หัวใจสักที ถึงแม้แม่ปลาหมึกติดำบรรพ์ตัวนี้ไม่
 เคยรู้เลยว่าแท้จริงแล้วเขารู้สึกยังไง ไม่รู้ว่าเขาได้
 เปลี่ยนแปลงตัวเองในวัยเด็กจนกลายเป็นผู้ชายเต็มตัว
 ที่พร้อมจะให้เธอฟัง

ไม่ว่าจะเป็นหน้าที่การงานอันแสนลึกลับและ
 เต็มด้วยภยันตรายเกินคาดเดา แต่กระนั้นห้วงเวลานี้
 การได้เธอมาเป็นยิ่งกว่าชุมทรัพย์

โโมนา คือ สมบัติที่มีค่ายิ่งกว่าอารยธรรมที่
 สาบสูญเธอคือ ‘ผู้หญิงหนึ่งเดียวในหัวใจ’ ที่ไม่ว่าจะกี่
 เดือนกี่ปีผ่านไป เขาก็ยังไม่เสื่อมคลายความรักที่มี
 ต่อเธอ

วันนี้โอกาสทองมาถึงแล้วเขาจะใช้ทุกกลเม็ด
 เพื่อเด็ดคานฝังเพชรของยัยเจ็โโมนาให้พังทลายลง
 ดังนั้นปฏิบัติการไต่หมึกติดำบรรพ์ตัวฉกาจจึงได้
 เริ่มต้นขึ้น

บทที่ 1

สิบกว่าปีที่รอคอย

"การรอคอยใครสักคนอย่างไม่คาดหวัง
อาจดีกว่าการรอคอยใครสักคนที่เปี่ยมไปด้วย
ความหวัง"
- ฮาลาปัญญา -

ไม่รู้ว่ำน้องชายของเธอคิดอย่างไรกันแน่ถึงส่งให้เธอมาอยู่ในความดูแลของอิศณะ ภาวัตกวิวัฒน์ หลังจากทีที่พีนขึ้นในรถเก๋งสีดำที่มีคนขับรถที่ถึงแม้จะมีหน้าตาตุตัน แต่พอฉีกยิ้มเท่านั้นเขาก็ดูเหมือนกับผู้ชายร่างโหดในโหมดพรั่งพร้งไม่มีผิด พร้อมกับชายอีกคนที่ใบหน้ามีรอยฟกช้ำนั่งอยู่เบาะข้างคนขับ สองหนุ่มเอาแต่ชำเลื่องมองหน้าเธอผ่านกระจกด้วยสายตาล่ออกแล่กดูไม่ไว้ใจเธอนัก

“ผมชื่อคีเลียนเป็นมือขวาของบอสอิศณะ
ครับ”

“ค่ะ คุณคามิเลียน”

“คี-เลียนครับ ไม่ใช่กิ่งก่าคามิเลียน”

“อ้อโทษที่นะคะ พอดีมันคล้าย ๆ กัน”

มือขวาน้ำจืดอย่างคีเลียนถึงกับหน้าซีด
เพราะดูท่าบอสของเขาจะเจอคู่ปรับบับตัวร้ายที่ไม่
ธรรมดาเข้าแล้ว

“คุณคิดว่าบอสคุณเป็นคนยังไงคะคุณคีเลียน”

“ก็เนิร์ดบ้างและก้าวร้าวบ้างเป็นบางครั้งครับ”

“แสดงว่านิสัยยังเหมือนเดิมสินะ”หญิงสาวขบ
คิดในใจว่าไก่อ่อนอย่างเขาจะดูแลอะไรเธอได้ ตอน
เด็กเอาแต่ร้องไห้ซี้มูกโป่งวิ่งมาโย้ตัวเธอให้ไปเล่นด้วย
อยู่เป็นประจำ

พอแหยมเข้าหน่วยก็หนีหายไปฟ้องพ่อว่าเขาถูก
รังแก เด็กหนอเด็กเด็กหนุ่มที่อายุน้อยกว่าเธอถึงหกปี

สำหรับเธอเขาคือไอ้เจ้าหนูตัวปัญหาในตอนนั้นที่
เอาแต่วิ่งเกาะชายกระโปรง และเขาจะเอาปัญญาที่ไหน
มาปกป้องดูแลเธอกัน

ใบหน้าสวยเปื้อโลกเดินทางมาถึงอาณาจักรเอส
ออฟไอเซียนของอิศณะ หลังจากทีอชินเจ้าฟ่อน้ำ
แปซิฟิกวางมือลง ชายวัยกลางคนก็ยกทุกอย่างให้ลูกชาย
และท่องเที่ยวไปรอบโลก

บริเวณโถงทางเดินทรงโดมสูงกว้างโอเอามีโมเดล
เรื่อนับร้อยที่ถูกต่อแล้วตั้งโชว์เรียงรายใส่กรอบแก้วราว
กับที่นี่เป็นพิพิธภัณฑ์เก็บโมเดลเรือ หญิงสาวเดินตรงเข้าไป
ไปยังทางเดินที่เชื่อมกับห้องสีดำตรงกลางที่มีบอดีการ์ด
เดินผ่านไปมา

"คุณอิศรอยู่ด้านในครับ" อยากรู้จักกว่าอิตาหนู
อิศ หนุ่มน้อยตัวกะเปี้ยกสวมแว่นสมัยเด็กจะเปลี่ยนไป
มากขนาดไหน

บอดีการ์ดเปิดประตูให้ร่างระหงสูงเกือบเจ็ดสิบ

เซนเข้าไปยังห้องทำงานของบอสหนุ่ม

ดวงตาเฉียวคมตวัดมองหาเพื่อนรักของน้องชายและเห็นว่าเขากำลังนั่งหันหลังไขว่ห้างเซ็ดโมเดลเรือไม้แกะสลักอย่างทะนุถนอมและดูจะไม่รู้อิโหน่อิเหน้อยู่บนเก้าอี้หนังหมุนได้รอบทิศ แล้วยังไม่สนใจแขกอย่างเธอที่กำลังยืนเงยบออยู่ด้านหลังของเขาตอนนี้เลยสักนิด

"ฉันไม่รู้หรอกนะว่านายพูดจาหว่านล้อมอะไรกับเจ้าไนย ไอน้องทรยศนั้นถึงได้ประเคนฉันให้นายขนาดนี้นายหนูอิส ไอ์หนูผี"

ปากกระจับแดงของชายหนุ่มกระตุกยิ้ม ฝ่ามือที่เต็มไปด้วยเส้นเลือดปูดโปนและรอยสักคำว่า TENAX บนหลังมือซ้ายวางเรือไม้ลำสวยเข้าที่ของมันดังเดิม

"ถ้าคุณยังเรียกผมว่าหนูอิส หรือหนูผีก็แสดงว่าคุณคิดถึงวันวาน คิดถึงช่วงเวลาที่ผมใช้หรือเปล่าครับ"

น้ำเสียงทุ้มฟังดูนุ่มนวลยิ่งขึ้น แต่ก็ยังไม่ยอมหัน
หน้ามาคุยกับเธออยู่ดี

"ใช้ซะทีไหนล่ะ อย่าคิดเองเออเองสิ"

"ที่ไอ้โนยส่งเจ๊มาที่นี่ก็เพราะชีวิตเจ๊ตกอยู่ใน
อันตรายไม่ใช่หรือไงครับ โนยมันก็แค่เป็นห่วงพี่สาว
คนเดียวของมัน"

เขาบอกขณะหยิบแฟ้มงานมานั่งอ่านต่ออย่าง
กับว่าเธอไม่สำคัญในสายตา

"แล้วการที่ฉันมาอยู่กับคุณมันพิเศษเลิศเลอกว่า
ตรงไหน บอกหน่อยสิ"

"เอชออปโอเขียนคุณธุรกิจเรียวอร์ชและเรือ
สำราญ ในเจ็ดคาบสมุทรและน้ำเมดิเตอร์เรเนียนผม
ย่อมรู้ความเป็นไปของผู้มีอิทธิพลเป็นอย่างดี อีกทั้งมี
หลายคนขอร่วมลงทุนกับ AOC หนึ่งในนั้นมีซาลาส
คู่อริของเอียนซึ่งเป็นแฟนใหม่ของแม่เจ๊ใจ และทาง
หุ้นส่วนผมเองก็ยืนยันว่าจะคอยเผื่อระวังฝ่ายนั้น และ

ส่งข่าวให้ผมสรุปว่าดีพอที่เจ้ต้องการไหมล่ะครับ"

"อืม..ก็ดี!"

เธอบอกและเริ่มเห็นพื้นเอียงไปมาสองขาในชุดกางเกงยีนส์เอวสูงที่ยืนอยู่เริ่มสั่นไหว คงเพราะเมื่อก่อนทำงานจนแทบไม่ได้พัก พอจะซ้อปั้งก็ต้องบินลัดฟ้าไปหาไอ้น้องชายตัวแสบนั่นอีก

ซ้ำร้ายโดนมันวางยาในถ้วยชาไม่พอแถมตื่นขึ้นมาอีกทีก็มาอยู่ในรถที่อิสระส่งให้คนไปรับเธอมา กระทั่งมายืนต่อปากต่อคำกับเขาอยู่ที่มอนเตเนโกร

หุ่นสูงราวหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนในชุดสูทสีดำสนิทยืนขึ้นเมื่อเขาอย่างสามขุมเหมือนแมงมุมเข้ามาใกล้ ทำให้ดวงตาที่เริ่มพร่าเลือนได้เห็นใบหน้ารูปเพชรที่เก๋ยมแต่ดเล็กน้อยจุมโกโด่งของเขานั้นช่างรับได้พอดีกับนัยน์ตาคมหวานคู่นี้ชะเหลือเกิน

ยิ่งผมรองทรงปาดเสยสีน้ำตาลเข้มนั้นของเขาเพิ่ม ความคมชัดของผิวสีแทนให้มีความโดดเด่นและมี

เสนออย่างบอกไม่ถูก เขาหล່อระดับที่เธอยังตะลึงคาดไม่ถึงว่าหนูอิสระแปดขวบคนนั้นจะเปลี่ยนได้ราวฟ้ากับเหว

ใบหน้าคมุดันยิ้มมุมปากส่งให้อาคันตุ้คะคนสวยก่อนจะวางแฟ้มลงและกดโทรศัพท์บนโต๊ะเรียกเลขาส่วนตัว

"เอกสารทุกอย่างผมเช็คเรียบร้อยแล้ว ผมจะกลับมาอีกทีพรุ่งนี้" เขาแจ้งเลขาสาวที่อยู่ด้านนอกห้องไม่นานเธอก็ผลึกประตูเข้ามา

แอน เลขาสาวสุดฮอตประจำ AOC เบะปากให้โมนาตั้งแต่แรกพบ เพราะเธอยกยอตตนเองมาเสมอว่าตนคือผู้หญิงที่ผู้ชายครึ่งค่อนบริษัทต่างพากันขอเบอร์ยกเว้นเจ้านายคนเดียวที่ไม่ชายตามองเธอเลยสักครั้ง มันจึงทำให้เธอฉุนเฉียวและหงุดหงิดยิ่งกว่าวันไหนไหน เพราะเจ้านายดันเปิดประตูต้อนรับผู้บริหารของนิตยสารโมนาลิซ่าคนดังที่ใคร ๆ ก็รู้จักเป็นอย่างดี

เข้ามายังห้องทำงาน

ตลอดเวลาที่ผ่านมาเจ้านายไม่เคยให้ใครเข้ามาเหยียบพื้นที่ส่วนตัวถึงแม้จะเป็นห้องทำงานก็ตาม ถ้าเขาไม่อนุญาตใครหน้าไหนก็อย่าหวังจะได้เหยียบเข้ามา แต่แม่คนนี้มีความสัมพันธ์ยังไงกันแน่

ทำไมเจ้านายของเธอจะเว้นไว้เป็นกรณีพิเศษ เธอจะต้องรู้ให้ได้ว่าหล่อนดีกว่าตรงไหน

แอนหยิบแฟ้มเอกสารพลางคว้าปากใส่ให้โมนาหญิงสาวผู้เป็นกฐูรเรื่องรักใคร่ให้คนอื่นอยู่เสมอแอบเห็นสายตาที่เปี่ยมด้วยความโหยหาของแอนที่มีต่ออิศณะ

และเธอก็อ่านใจผู้หญิงกันเองได้เก่งนัก อาจเพราะประสบการณ์ที่เธอคอยเฝ้ามองท่าทีของผู้เป็นมารดาตั้งแต่ยังเด็ก ตราบาปที่แม่เคยทำมันได้สอนเธอว่า ‘มารยาใดในโลกว่ามีเล่ห์เหลี่ยมล้าลึกแล้วก็ยังเทียบไม่ได้กับมนตราอันยั่วยวนชวนให้หลงใหลของหญิงงามอยู่ดี’

อิศณะตั้งสุทด้านนอกให้ตั้งกระบะซบเดินตรงเข้ามา
มาจ้องลึกลงในดวงตาสีน้ำตาลอ่อนพีสาวของเพื่อนรัก
ยื่นมือไปประคองร่างที่โอนเอนไปมารวบตัวคนเหม่อ
ลอยไร้สติขึ้นสูง

"หัดดูแลตัวเองบ้างสิครับ"

"นี่คุณ..กล้าดียังไงมาอุ้มฉัน"

"อย่าทำให้ผมอารมณ์ไม่ดี"

ดวงตาทหวานคมของเขาจิกมองอย่างตักเตือน
โมนา จึงทำได้เพียงลอบถอนหายใจ ปล່อยให้เขาทำ
ตามใจโดยไม่พูดอะไรสักคำ

เลขาสาวที่ยืนดูอยู่กำแพ้มเอกสารจนแน่นรอ
วันที่ เธอจะได้เดินเคียงข้างเจ้านายหนุ่ม ไม่ใช่ผู้หญิง
คนนี้

บทที่ 2

เจ็ครีบ ผมไม่ใช่เด็ก ๆ แล้วนะ

ผู้บริหารเอสซอเอฟไอเขียนพามาถึงท่าเทียบ เรือที่อยู่ด้านหลังของอาคารทำงานของเขาซึ่งด้านหลังเป็นทะเลสาบทอดยาวกว้างสุดลูกหูลูกตาจนเห็นเส้นขอบฟ้าสีคราม

ชายาวเดินนำลงไปเรือยอร์ชขนาดย่อมสองชั้น และเดินลงไปด้านล่างใต้ท้องเรือ บิดประตูเข้าไปด้านในที่เป็นห้องนอนขนาดใหญ่ซึ่งมีห้องน้ำในตัว

"ตาหนูนิด ตกลงนายจะให้ฉันนอนที่นี่หรือในเรือเนี่ยนะ" ใบหน้าหงิกงอแผดเสียงใส่เจ้าของเรือ

"เอาน่าก็แค่คืนเดียวเท่านั้นเอง เพราะว่าคืนนี้ผมมีงานเยอะแยะที่ต้องสะสางก็เลยกลับไปนอนบ้านไม่ได้ ยังไงห้องผมก็อยู่ชั้นบนของเรือ ถ้าเจ็เหงาอยากได้หมอนข้างก็ขึ้นไปหาหนูนิดได้ตลอดทั้งคืนเลยนะ"

ครับ" อิศณะบอกทำหน้าที่ทะเล้นพร้อมยกข้อมือดูนาฬิกา ว่าได้เวลาอาหารมือเย็นหรือยัง

"ลามก" เธอบ่นปากขมุบขมิบ

"แล้วหิวหรือยังล่ะ"

"หิวมาก มากที่สุด"

ดวงตาขุนเคื่องนั่งจ้องผู้บริหาร AOC ขณะกำลังเคี้ยวอาหารปากกระจับของเขาฉีกยิ้มเพราะดวงหน้าเฉียวที่เอาแต่เขม็งเพ่งมองอย่างกั้มคำถามในใจทำให้บรรยากาศในภัตตาคารหรูหราดูเหมือนกลับว่ามีเพียงเขาและโมนาสองคนเท่านั้น ทำให้อดคิดเกินเลยไม่ได้ว่าถ้าที่นี่เป็นห้องนอน และโต๊ะกินข้าวนี้เป็นเตียงนอน เขาคงไม่ปล่อยให้เธอเอาแต่สำรวจใบหน้าของเขาอยู่ฝ่ายเดียวแน่

"กำลังจับผิดผมอยู่หรือไงครับ"

"เปล่า...ฉันแค่-"

ประโยคต่อเนื่องจากเรียวกปากอิมหยุดชะงัก

เมื่อดวงตาชำเลืองเห็นบุคคลที่ทำให้พ่อของเธอเสียใจ และจากครอบครัวไปอย่างไม่ใยดีเพียงเพราะเงินตรา และอำนาจในมือ

เจ้าภาพมื้ออาหารเห็นสีหน้าซีดเผือดกับมิดหัน สเต็กในมือที่สั่นกระแทกกับจานจนเกิดเสียงกระทบกึก กัก บวกกับความพะอืดพะอมที่จุกอยู่ที่อก ทำให้ ล้าคอสวยรู้สึกแห้งผาก ใบหน้าขาวแน่นิ่งไม่ไหวติง

"เจ้าโมนา..โมนา" เสียงของเขาที่เรียกเธอคล้าย กับเสียงกระซิบที่แผ่วเบา ยามนี้สองข้างหูของเธออื้อ อึงจนไม่ได้ยินเสียงใครนอกจากเสียงของโกปิ่นที่ทะเล่ หัวของแม่นมไขแสงที่เลี้ยงดูเธอกับน้องชายมาเสมือน ลูกแท้ ๆ ของตนเอง

ใบหน้าคมเข้มอะใจจึงหันมองทางด้านหลังก็ พบกับแขกวิโอฟิกกลุ่มหนึ่งที่นั่งอยู่อีกฟากของห้อง กระจกของร้านอาหาร ซึ่งเป็นหญิงสาววัยกลางคน หน้าตาสะสวยอ่อนเยาว์กำลังนั่งหยอกล้ออยู่กับเอียน

เจ้าพ่อธุรกิจมีดีแห่งเมดิเตอร์เรเนียน หรือนี้เป็น
เหตุผลที่ทำให้แม่ปลาหมึกของเขาเงิบไป

"เรากลับกันดีกว่า"

ฝ่ามือของอิศณะคว้าจับมาที่มีสั่นเทาพลาวง
ประคองร่างนุ่มให้ลุกขึ้น โอบไหล่ที่อ่อนแรงและพาออก
จากภัตตาคาร

โมนาหลุบตามองต๋าก้าวขาตามเขาออกมา
อย่างว่าง่ายไม่ถึงต้นต้อรัน ใบหน้าที่ดูสดใสยามแรก
พบนั่งหน้าโศกสลดและปิดปากเงิบมาตลอดทางที่รถ
ขับพามาจนถึงเรือยอร์ชที่พักชั่วคราว

จังหวะที่รถจอดสนิทร่างกายที่แช่แข็งราวกับหุ่น
ขี้ผึ้งก็ไม่รี้งรอกกลับรีบร้อนออกจากรถและลงไปที่เรือ
ทันที

ใบหน้าซีดฟุ้งตรงเข้าไปยังห้องน้ำอาเจียนทุก
อย่างออกจนหมด ก้มงูกลงไปในชักโครกเป็นพักที่
อาการอึดอัดมวนภายในห้องกำเริบน้ำตาของความ

เจ็บปวดก็หยุดไหลรินเป็นสาย

เรียวกปากอิมขบเม้มเป็นเส้นตรงอันเสียงร่ำให้
ไม่ให้ชายหนุ่มด้านนอกได้ยินเสียงสะอื้นอันน่าสมเพช

เวลานี้เธอเหนื่อยล้ากับความทุกข์ที่ได้รับจน
อยากตายจากโลกใบนี้ แต่เธอยังตายไม่ได้เพราะคนที่
ทำกับครอบครัวของเธอมันยังไม่ได้รับการลงโทษ ถึง
คนที่ทำจะเป็นแม่ของเธอเองก็ตาม

ใบหน้าคมยี่นอยู่ด้านนอกประตูห้องน้ำหัวเอน
ฟังกับประตูพลาจแนบหูฟังเสียงสะอื้นที่เล็ดลอดออกมา
เขาก็ดพินกรรมแน่นเจ็บใจที่ช่วยอะไรเธอไม่ได้ แม้เขา
และเห็นทุก ๆ เรื่องของโมนาจากน้องสาวผู้ทำงานเป็น
สายลับในองค์กรโฮลี ที่มีนามแฝงว่าสมาพันธ์ดอกไม้
ทว่าเขากลับไม่อาจแบ่งเบาความเศร้าจากคนที่เขาแอบ
รักได้ ถ้าหากเขาบุ่มบ่ามทำอาชญากรรมแสดงความรู้สึกดี
ๆ กับเธอในเวลานี้ อาจทำให้โมนาคิดว่าเขาแค่แหย่เธอ
เล่น เพราะตั้งแต่เจอกับโมนาที่ตอนนั้นอายุ 13 ขวบ

ส่วนเขามีอายุแค่ 8 ขวบ แม่ของเขานอนหลับและ
จากไปไม่ทันได้สั่งเสีย เขาในวัยเท่านั้นต้องใช้ชีวิตด้วย
ความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวเพื่อดูแลน้องสาว อีกทั้งเขายัง
ทำใจไม่ได้และอ่อนแอเกินไปทำให้ถูกรังแกไม่เว้นวัน
โดยเฉพาะยัยเจี๊ยมานา พี่สาวของโมนายเพื่อนรักวัย
เดียวกัน

ทุกครั้งเวลาเจอกันไม่มีครั้งไหนเลยที่โมนาจะ
ไม่แหย่และหาเรื่องเขา พ่อเขาทำดีด้วยก็หาว่าเสแสร้ง
แกล้งทำเขาเลยต้องยอมให้เธอแกล้งต่อไปโดยไม่ตอบ
โต้

แม้การพบกับเธอจะเป็นช่วงเวลาสั้น ๆ เพราะ
ตั้งแต่แม่ของเขาเสียชีวิตเขาก็เอาแต่มูมานะบากบั่น
กับการทำอะไรสักอย่างให้ลืมความทุกข์ของการไม่มี
แม่ และไม่ได้สู้สิ่งกับโมนาอีก

จนเขาอายุ 15 ก็ถูกพ่อส่งมาเรียนต่อต่างประเทศ
และไม่รู้ข่าวคราวอะไรเกี่ยวกับสองพี่น้องอีกเลย

กระทั่งพ่อพาเขาบินกลับมาเยี่ยมพ่อของโมนาที่โรงพยาบาลในไทย เนื่องจากพ่อของเธอถูกยิงอาการสาหัสแต่สาเหตุอะไรเขาเองไม่ได้สนใจ

และเกิดจุดเปลี่ยนวันที่ไอริส น้องสาวคนเดียวได้เข้าไปทำงานในองค์กรที่ก่อตั้งขึ้นระหว่างอดีตสมาชิกอินเตอร์โพลและซีไอเอเขาจึงได้รู้สาเหตุที่แท้จริงที่ทำให้โมนาเป็นคนไม่คบใครจริงจัง เพราะเธอกลับการมีความรักนั่นเอง ที่น่าตกใจกว่านั้นสาเหตุที่พ่อของโมนาถูกยิงสาหัสก็เกี่ยวเนื่องโยงใยกับงานที่เขาและน้องสาวกำลังทำอยู่ รวากับว่าทุกอย่างเกิดขึ้นเป็นเพราะโชคชะตาดั่งลิขิตฟ้าที่ส่งเขามาให้เป็นผู้พิทักษ์เธอ

"ผมจะปกป้องดูแลคุณเองโมนาแม้ว่าคุณอาจไม่ต้องการมันเลยก็ตาม" เขากระซิบอีกฟากของประตู

ใบหน้าเครียดกลับมาทำงานต่อในอาคาร AOC จนเที่ยงคืนเขาถึงได้กลับลงมาพักผ่อนที่เรือนัยน์ตาที่อ่อนล้าจากการจ้องแล็ปท็อปอยู่หลายชั่วโมง วัตต์เห็นร่างบางนั่งอยู่ที่ขอบเรือก็นึกหวั่นใจกลัวว่าเธอจะคิดทำอะไรผลีผลามบ้าบอขึ้นมา มือของเขาจึงรีบคว้าจับท่อนแขนเย็นเฉียบ

"ลงมาเถอะครับ"

"นี่คุณคงไม่ได้คิดว่าฉันจะฆ่าตัวตายหรอกนะ" เธอสลดแขนทิ้งแต่ก็ตัดสินใจกระโดดลงมาจากขอบเรือ

"เจ็อยากจะเล่าอะไรให้ผมฟังไหม"

"มันไม่ใช่เรื่องของคุณ"

"ทำไมไม่เรียกหนูอีกอย่างเดิมแล้วล่ะ"

"ตอนนั้นฉันก็แค่แก๊งแย่งเล่น"

"แต่ผมชอบนะ"

"หืม...ชอบ"

"ก็ชอบที่ได้รับสิทธิ์เป็นผู้ดูแลพี่สาวของเพื่อนรักไง"

"แต่คุณ..ก็ไม่มีสิทธิ์มายุ่งเรื่องส่วนตัวของฉัน"

"ก็เพราะไอ้เรื่องส่วนตัวไม่ใช่หรือไงที่ทำให้ผมต้องมาดูแลสาวที่นั่นทีอย่างคุณ"

ฝ่ามือของแม่ปลาหมึกง้างขึ้นเตรียมฟาดลงที่ไบหน้าของอิศณะ แต่เขากลับรับและรวบตัวเธอเข้ามาอกอด ไบหน้าไร้เครื่องสำอางแนบชิดอยู่กับGRAM แกร่งสวยสีแทน

"ลืมไปหรือเปล่าครับเจ้าว่าผมไม่ใช่เด็กแปดขวบคนนั้นที่คุณจะมาใช้กำลังได้อีกแล้ว"

"ทำไมล่ะ แล้วคุณจะทำอะไรฉัน"

เอ่ยถามและพยายามดันตัวของเขาให้ออกห่าง เพราะอกของเธอกำลังบิดเบียดกับแผงอกภายใต้เสื้อสูทสีดำตัวนอกของเขาอยู่ แม้ว่าเธอจะใส่ไหมพรมตัวหนาไว้ก็จริง แต่นี่เป็นครั้งแรกที่อยู่ใกล้ชิดกับบุรุษ

เพศถึงขนาดนี้

"ไหนว่าโมนา นิลมาศเป็นเสื่อสาวไม่ใช่หรอนี่
แค่โดนผมกอดถึงกับตัวสั่นเป็นเจ้าของเข้าเลย องค์กรไหนลง
เจ้หรือครับ เอ๊ะ..หรือว่าจะป็นองค์กรปฐุมคานหรือ
เปล่า"

"อิศณะ! ไ้หนูผีปากเสี่ยคนแบบฉันทวงผู้ชาย
นับไม่ถ้วนก็จริง แต่ไม่เคยให้ใครมาถึงเนื้อถึงตัวขนาด
คุณหรอก ฉันทรักตัวเองพอ"

"อ้าว! ยังจี๋คุณก็ยังเป็นสาววัย 33 ที่เวอร์จิ้นอยู่
นะสิ ทินทิกของแท้เลยนะเนี่ย"

"อ้าย! เจียบไปเลย แล้วก็ปล่อยสักที่ฉันทจะไป
นอน"

เขายอมปล่อยร่างนุ่มให้เดินหัวฟัดหัวเหวียง
กลับเข้าไปนอนและแอบเสี่ยตายที่ไม่ได้กอดร่างนุ่ม
หอมของเธอต่อเวลาที่เธอหน้าแดงเพราะความอายมัน
ทำให้เขายังอยากรู้อยากลองของหนักกว่าเดิม

โดยเฉพาะการล้มลองทางกายภาพ ทว่าที่เขา
ทำได้ก็คือจินตนาการอย่างมีขอบเขตเท่านั้น

เพราะเขาจะต้องอดทนอดกลั้นเก็บความลุ่ม
ร้อนในใจนี้ไว้จนกว่าความสัมพันธ์ของเขากับเธอจะ
เข้าร่องเข้ารอย

เนื่องจากโมนามีคุญงานกับลูกค้าเกือบทั้งวัน
โชคดีที่ได้บอดีการ์ดสองคนเฝ้าติดตามเธอไปทุกที่ตาม
คำสั่งของ อิศณะ ผู้บริหารสาวกลับมาจากการทำงาน
ร่วมกับทีมงานแบบนายแบบของบริษัทโมนาลิซ่า
สตูดิโอ หลังจากนั้นเธอก็ลงเรือไปพักผ่อนและผล็อย
หลับไป

เมื่อตื่นขึ้นในช่วงเช้าของวันใหม่ก็พบว่า
ตนเองอยู่ในห้องนอนของใครสักคน โมนาดีดตัวลุกขึ้น
จากเตียงและกวาดตามองโดยรอบ

“นี่มันที่ไหน”

ใบหน้าฉงนเอ๋อ พลันโศกเสียงโทรศัพท์ที่หัว
เตียงก็ดังขึ้นปลายนิ้วยาวจึงตวัดยกหูโทรศัพท์ขึ้น
อย่างงัวเงีย

"ตื่นหรือยังครับ"

"คุณคิดว่าจะอุ้มจะลากฉันไปไหนมาไหนก็ได้
หรือไง เผด็จการเกินไปแล้วนะ"

"แต่ผมไม่ได้ล่วงเกินอะไรคุณเลยนะครับถึงผม
จะเผด็จการก็เถอะ ทินทิกขนาดนั้นอะใครอยากสัมผัส
ล่ะ"

"ปากคนหรือลือดไวเลอร์กันแน่ไม่เท่าสักกรอบ
มันจะตายเหอใจ แล้วนี่ฉันอยู่ไหน"

"บ้านผมเองถ้าคุณเหนื่อยก็นอนต่อเหอะผมไม่
เท่าแล้วก็ได้"

"คุณอึศคะ!" ขณะที่ต่อลือดต่อเถียงกับเขาอยู่ก็มี
เสียงหวานแทรกเข้ามาในโทรศัพท์นั้นทำให้ดวงตาที่
หนักอึ้งอยู่ถึงกับเบิกกว้างตาสว่างขึ้นมาในบัดดล

"แค่นี้ก่อนนะครับ"

ขณะที่อิตาหนูผีริบร้อนตัดบทเหมือนกลัวว่าเธอจะได้ยินเสียงของใครอีกคน แต่เสียใจด้วยเธอได้ยินเต็มสองรูหู

"ตามสบายเลยจะอ้ออกับผู้หญิงคนไหนก็เชิญเลย ฉันทูแลตัวเองได้เซอะ!"เธอบอกแล้วกระแทกโทรศัพท์ลงกลางถนนหายใจกับการกระทำชอบบงการของเขา

หญิงสาวลุกขึ้นเดินไปเปิดตู้เสื้อผ้าและพบว่าข้าวของเธอถูกจัดเข้าที่เรียบร้อย

สายตาอ่อนเพลียเหลือบไปเห็นชุดเตรสเกาะอกผ่าขาปักคริสต์ลระยิบระยับสีดำที่แขวนไว้กับกระดาดไม้รูปเรือ

"ถึงปลาหมึกตึกดำบรรพ์ คินพรงนี้ไปงานเลี้ยงกับผมนะครับ จาก นักไต่หมึกมือหนึ่ง"

"คนประสาทใครเป็นปลาหมึกตึกดำบรรพ์กัน"

เล่าคนเพี้ยน เฮ้อ...เอาเถอะอย่างน้อยฉันก็ได้ไปผ่อน
คลายกับเขาสักที"

โมนายิ้มหวานมโนภาพถึงปาร์ตี้แบบมันสนุก
สุดเหวี่ยงขึ้นมา

บทที่ 3

ถ้าคุณไม่ไหว ผมเองก็แย่

รถติดฟิล์มสีดำมาส่งโมนาที่งานบอลรูมในอาคารของ AOC ซึ่งในงานเต็มไปด้วยหุ่นส่วนหลายคน หญิงสาวชะงัดคอมองหาเจ้าภาพผู้จัดงาน เขายิ้มกริมดีใจเมื่อเห็นโมนามาในชุดเดรสเซ็กซี่ที่เขาเตรียมให้

เนินอกสวยเปียดล้นหลามออกมาจากเกาะอก เอวคอดกิ่วพอดีรับกับสะโพกผายชวนให้แขกในงานจ้องตาเป็นมัน จนเขาอยากเอาปืนผาหน้าไม้ไลยิงไอ้พวกเสือไม่สิ้นลายให้หมด ถ้าไม่ติดว่านี่เป็นงานของเขาเอง คงมีเรื่องกันไปแล้ว

ใบหน้าสวยเคลือบด้วยเครื่องสำอางขับรับความเยี้ยวคมของดวงหน้าสวยพิฆาตตามฉายาที่สื่อตั้งให้ทุกประการ

"ถ้าผมรู้ล่วงหน้าว่าคุณใส่แล้วสวยขนาดนี้ผมคงไม่ให้คุณใส่"

อิศณะหยุดอยู่เบื้องหน้าเมื่อร่างระหงยืน ประจัญต่อน้ำเขาแต่กลับทำสีหน้าเปื้อโลกส่งให้เขา แทน

"ก็คนมันสวย ใส่หรือไม่ใส่ก็สวยอยู่ดี"

"นอกจากจะโหนคานเก่ง คุณนี่ยังยกทางเก่ง อีกนะครับพี่สาว"

"ตาหนูอิศ! นิด้าว่าฉันเป็นหมาเหรอ"

ขณะเดียวกันที่ด้านหลังเสาปูนสีขาวมีใบหน้า เปื้อนความริษยาของเลขาสาวเจ้าเสน่ห์ประจำบริษัท แอบมองอยู่เป็นระยะ ก่อนจะรีบหลบเข้าไปในมุมที่ไร้ผู้คนเพื่อดำเนินการตามแผนที่เธอหมายมั่นตั้งใจ

ปลายเล็บสีดำริบใส่ยาปลูกกำหนดลงไปในช่วง ไวน์ เมื่อถึงเวลาที่เธอต้องอยู่ช่วยเจ้านายหนุ่มต้อนรับแขกหรือจิ้งค๋อยรินให้เขาดื่มขณะที่พูดคุยกับหุ้นส่วน

ในห้องวีไอพี

“ดื่มนี้ก่อนสิคะเจ้านาย”

“ขอบคุณครับแอน”และเป็นที่ไปตามคาดบอสหนุ่มของเธอจิบไวน์ที่ใส่ยาปลุกความชานเสียวให้ตื่นขึ้นตามแผน

ทว่าพอเธอคิดจะเอาไวน์ที่เหลือรินใส่ให้อิศณะดื่มจนหมดขวด กลับนึกขึ้นได้ว่าเธอลืมวางขวดไวน์ที่ยังคงเหลืออยู่อีกครึ่งขวดที่กระถางต้นไม้ด้านนอก

ด้วยความบังเอิญโมนาที่แสนตาไวเดินมาเห็นขวดไวน์ก็หวนนึกถึงเรื่องของแม่และรู้สึกผิดหวังกับงานปาร์ตี้ที่ วาดฝันไว้ชะดิดี

ตอนแรกนึกว่างานนี้เธอจะได้ปล่อยผีให้บันเทิงใจแต่กลายเป็นงานเลี้ยงนักธุรกิจที่พอไปยืนฟังใกล้ ๆ ก็ชวนให้ปวดหัวราวกับจะเป็นไมเกรน

เธอจึงอยากดื่มเพื่อลืมให้สิ้นลืมน่าชีวิตนี้มันเส็งเคร็งขนาดไหน โชคดีที่เทวดายังเห็นใจส่งซิกเปิดทาง

แห่งการลืมหุบกข์ให้เหมือนรู้ใจกัน ทำให้เธอเหลือบไป
เห็นขวดไวน์ราคาสูงลิ่วยี่ห้ออร่อย

"ใครกันนำเอาปิโนต์นัวร์มาวางทิ้งตรงพื้นเนี่ย
เสียดายของแย่ ราคาตั้งหลายบาท"

เพราะเครื่องดื่มตรงหน้าเป็นไวน์แดงแบรนต์
โปรตเมื่อเห็นมันตั้งอยู่โดยไม่มีเจ้าของ มีอันแสน
ว่องไวจึงหยิบมันขึ้นมากระดกพลาซฮัมเพลงไปด้วยจน
เกือบหมดขวด

"โอ้! อะไรเนี่ยหมดซะงั้น" สาวซีเมาโวกเวก
โวยวายพลาซเขวียงขวดเปล่าลงถังขยะเพราะเริ่มรู้สึก
ร่างกายเด็ยวร้อนเด็ยวหนาวอย่างน่าประหลาด เธอจึง
ไปเดินเล่นรับอากาศเย็นในสวนติตริมทะเลสาบคนเดียว
เพื่อหามุมบรรเทาอาการวูบวาบในร่างกาย

ขณะเดียวกันจังหวะที่แอนกลับออกมาอีกที เธอ
ก็คิดว่าจะรินไวน์อีกขวดที่ใส่ยานอนหลับไว้ให้โมนากิน
เพื่อกำจัดเสี้ยนหนาม แต่แม่นั่นกลับหายหัวไป

"ไปไหนของแกนั่งโมนา"

"อ้าวคุณแอนคนสวย มาตี๋มกับพวกเราสิครับ มาเร็วเข้า" หุ่นส่วนกลุ่มหนึ่งชวนแอนตี๋มไวน์ เขาจึงดึงขวดไวน์ที่มีมือเธอแล้วรินให้ตี๋ม แอนอยากปฏิเสธแต่ก็ทำไม่ได้จึงทำให้แผนพังไม่เป็นท่า

หลังจากจบงานเลี้ยงผู้บริหารหนุ่มก็นั่งรถกลับบ้านพร้อมกับผู้หญิงในปกครองของเขา ที่บัดนี้ตั้งแต่ขึ้นรถออกมาจากงานเลี้ยง แม่คุณยังไม่พูดอะไรออกมาสักคำ

แถมในระหว่างทางเขารู้สึกร้อนลุ่มกายอย่างบอกไม่ถูก ส่วนโมนาที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ก็คอยเอามือถูแขนไปมา

ทันใดที่รถจอดถึงบ้านเขาจึงพินิจได้ว่าความร้อนวูบวาบแบบนี้คือผลของยาปลูกกำหนดหรือแอนจะวางยาเขาอีกแล้ว เขารู้ว่าแอนจ้องจะจับเขาจึงให้คน

คอยดูพฤติกรรม แต่วันนี้แอนคงพลาด เพราะเขาขอตัว
กลับก่อน

หลังจากที่บอดีการ์ดของเขาสังเกตเห็นแม่
ปลาหมึกที่กินทีกเดินกระสับกระส่ายไปมาอยู่ด้านนอก
งานเลี้ยง เขาจึงเปลี่ยนใจขอตัวทุกคนกลับ

ใบหน้าเห่อแดงเดินกลับถึงห้องด้วยสภาพ
ทรमानร้อนในกายร้อนในอกและมีความปรารถนาต่อ
แก่นกิเลส ตอนนี่เธอรู้สึกว่าร่ากายกำลังมอดไหม้ใจ
กลางเพลิงโลภก็ยจนต้านความคิดเกี่ยวกับตัณหาที่
กำลังเข้ามาสูมทรวงไว้ไม่ได้อีกต่อไป

"นี่มันเกิดอะไรขึ้นกับฉันกันอ๊วย!"

คนหน้าเริ่มแดงร้องโวยวายรีบถอดเสื้อผ้าออก
พัน ผิวกายโซซัดโซเซตรงไปเปิดน้ำเย็นให้ซัดสาด
ความรู้สึกที่ เหมือนกำลังถูกแผดเผาเนี่ย ทว่ามันก็ไม่
ทุเลาลง

หญิงสาวอยู่ในชุดผ้าขนหนูไม่ทันได้แต่งตัว

ร่างกายที่เห่อร้อนขึ้นก็ยังทำให้แขนขาอ่อนแรง ร่าง
 ชุ่มเหงื่อคืนเร่าบนเตียงอย่างทุรนทุราย ขณะที่อัสณะ
 ก็รู้สึกแบบเดียวกันแต่เขากลับรู้สึกไม่มากนัก ยัง
 พอที่จะต้านทานความวาบวามนี้ได้

ส่วนคนในห้องนี้สิเขาสุดแสนจะเป็นห่วง
 เพราะเห็นเธอไม่ออกมาจากห้องเลยตั้งแต่กลับมาจาก
 งานเลี้ยง ด้วยความกังวลใจเขาจึงลงไปเคาะเรียกโม
 นนาที่ห้องของเธอ

"คุณหลับแล้วหรือโมนา! โมนา!"

ไม่มีเสียงตอบกลับมา เขาจึงลองปิดประตูเข้า
 ไปเห็นร่างกึ่งเปลือยส่ายไปมาอยู่บนเตียงนอน สองมือ
 คว้าผ้าปูเตียงขยำจนยับยู่ยี่ไปหมด

"คุณเป็นยังไงบ้าง โมนา! ยัยเจ้!"

เขาเขย่าตัวเธอแล้วตบเบา ๆ เรียกสติ แต่โมนา
 กลับปรือตามองเขาต้องการบางสิ่ง และเขารู้ดีว่ามัน
 คืออะไร

"ร้อน..ช่วยฉันด้วยช่วยที" เสียงกระเส้าแตก
พรั่กับใบหน้าเว้าวอนตรงหน้า.....

ความฉิบหายมาเยือนไอ้อิศซะแล้ว

"ไม่ได้คุณต้องสู้กับมัน ผมจะโทรตามหมอคุณ
อดทนหน่อยนะ" นิ้วมือกดโทรศัพท์เลียน มือขวาคน
สนิทอย่างทุลักทุเลและสั่งให้ตามหมอมาดูอาการ
โมนาให้เร็วที่สุด

ตอนนี้เขาสงสัยว่าแม่คุณอาจจะเผลอไปกิน
ไวน์ที่เลขาตัวร้ายแอบใส่ยาปลุกกำหนดกลัดมันไว้จาก
ที่ไหนสักแห่งเข้า

"หนู..อิศ!" เสียงเรียกหนูนั่นและเรียกชื่อเขา
นั่น

โ้วพระเจ้า...มันทำให้เขาจะขาดใจตายอยู่แล้ว
ไหนจะริมฝีปากบางซีดที่คอยกัดแหม่มข่มใจถอดกาย
ตัวเองด้วยความทรمانั่นอีก บวกกับไอ้ผ้าขนหนูตัว
สั้นที่สั้นจนเขาไม่ยากให้โมนานุ่งผ้าฝีนี่อีกเลยใน

ชีวิตนี้ เพราะมันกำลังโง่เขลาอ่อนวับแวมที่เขาโคตร
หวงแหน จนเห็นความลับด้านในเขาเนียน

จะบ้าตาย คราวนี้เขาต้องตายแน่

ปณิธานของลูกผู้ชายที่อุทิศสำหรับระลึกในใจอยู่
เสมอ รอบนี้จะมาล้มครืนเพราะเรื่องแบบนี้ไม่ได้
ดีเด็ดขาด

“God damn it!!!!”

เขาสบลพร้อมขยุ้มผมเผ้าตัวเองจนยุ่ง

ตอนนี้ร่างกายเหย้ายวนของเธอกำลังจะทำให้เขา
กลายเป็นปีศาจราคะ

“ปลาหมึก ปลาการ์ตูน พะยูน แมวน้ำ”

บางทีการหลับตาท่องชื่อของเหล่าสัตว์น้ำผู้
น่ารัก อาจช่วยดึงสติออกจากเรือนร่างทรงเสน่ห์ของคน
ตรงหน้าได้ไม่มากนักน้อย จังหวะที่เขา กำลังกัดฟันขังใจ
พล่ามถึงสัตว์น้ำวนไปเวียนมาและคิดว่าตนเองประคอง
สติตัวเองได้ดีแล้ว

ทว่าพอลืมตาขึ้น ร่างอรชนงดงามก็ปรากฏจนหมดสิ้น ใจของเขาก็สิ้นด้วย ผุงสัตว์น้ำใต้ท้องทะเลก็มลายหายไปเช่นกัน

“สิ้นแน่แล้วคราวนี้ไอ้อิศ!” เขาสบถเพราะผ้าขนหนูตัวกระจ๊อยร้อยหลุตร่นกองมาปิดแค่ช่วงเอวกับหว่างขาเอาไว้อย่างล่อแหลม ทรวงอกคัดแน่นกลมกลิ้งเบียดหลามล้นทรงสวยกระเพื่อมหอบถึปลายถันหนาใหญ่สีแดงเต่งตึงจนเด่นชัด

ใบหน้าชมพูระเรื่อขึ้นจนแดงจัดถึงกกหู ริมฝีปากอวบเด้งเป็นเส้นตรงและหลบหลีกสายตาด้วยความเขินอายปนละอายใจ

อิศณะขยับกายเข้ามาใกล้กร่างนุ่มที่สันสะท้านลงบนหมอน เส้นผมเปียกน้ำแผ่กระจาย แขนสองข้างของคนใต้ร่างกอดตัวของตนปิดทรวงอกที่สวยกลมกลิ้งเอาไว้ ขณะมือที่เต็มไปด้วยเส้นเลือดเกาะกระดุมเสื้อของตัวเองออกอย่างเนิบนาบ และเขวี้ยง

ลงข้างเตียงโซว์ผิวกายบิกบินสีแทนแข็งแกร่ง ฝ่ามือ
ของเขายึดข้อมือนิมตริงไว้เหนือศีรษะ "ผมขอโทษ"

จบประโยคปากหยักจึงฉกลงมาบนกลีบปาก
อึมอย่างเล่าโลม พลันสำนึกของเขาก็ผุดแทรกชัดใจ
ขึ้น จึงรีบละจุกออกมาจากปากอึมสวยของเธออย่าง
เสียดาย

คนที่ขาดสติไปชั่ววูบพยายามสะบัดหัวขจัด
ความคิด คว่าผ้าขนหนูมาห่อตัวของโมนาที่กำลัง
หายใจหนักหน่วงรุนแรงเพราะอาการลุ่มร้อนสุมกาย

สายตาที่เพ่งพิศหาเขาเต็มด้วยความเคลิบเคลิ้ม
สึเนหา ขึ้นให้แม่ปลาหมึกย่างไฟเป็นฝ่ายนอนรอหมอบ
อยู่แบบนี้คงไม่ทันการ เพราะแม่คุณกำลังจืดจืดของเขา
เหมือนเป็นเหยื่อหมึกตัวโต

วงแขนใหญ่ตัดสินใจอุ้มเธอไปยังห้องน้ำ และ
เปิดฝักบัวให้น้ำรดตัวเขาและเธอไปด้วยกัน กระแสน้ำ
เย็นไหลหลากลงบนผิวกายร้อนระอุ

ใบหน้าสวยแห่งนหงายชนลุกเมื่อถูกความเย็น
สัมผัสผิวกาย ร่างกายขาวเกลี้ยงเกลาบิบบห่อในอ้อม
กอดเพราะรู้สึกร้อนสลับหนาวจน จิตใจฟุ้งซ่านไป
หมด นัยน์ตาที่เริ่มอ่อนเพลียปรือมอง สองมือยื่นโอบ
หลังคอของเขาจนเต้าพูนล้นคลอเคลียเบียดเสียด

"คุณจะผ่านมันไปได้ ผมจะไม่ทิ้งคุณไปไหนคน
ดี" อกสวยที่กระเพื่อมขึ้นลงภายใต้กระแสน้ำหอบ
หายใจแรงสองมือที่ไขว้คล้องคอเอาไว้เริ่มลูบไล้ตัวเขา
ไปมา

จมูกโด่งคมสันซุกไซ้ใบหน้าขึ้นจูบพรมปลอบ
ประโลมใจ ขณะที่บุรุษแกร่งเช่นเขาต้องพยายามกลั้น
แรงราคะของตนไม่ให้เตลิดเปิดเปิง แต่โมนากลับมี
ปฏิกิริยาตอบโต้ต่อยาปลุกเซ็กส์อย่างดุเดือด บางที
เธอมอาจจะตี้มเข้าไปเยอะ ฤทธิ์ของมันจึงไม่ยอมลดลง
"อ้อ"

เสียงหวานที่ครางร้องด้วยความกระสับกระส่าย

แขนโบหน้ามองเขา มือนิ่มของเธอปิดป้ายผิวกายเขา
ด้วยความต้องการ ลากไล่ขึ้นไปสัมผัสใบหน้าคมคาย

"ฉะ-ฉั้นไม่ไหวแล้ว"

"คุณต้องไหว คุณมีผมอยู่โมนา"

เขาอดทนต่อการโดนเธอล้วงนั่นจับนี่อยู่หลาย
นาที่กระทั่งหมดมาถึงและรักษาได้ทันเวลา ไม่อย่างนั้น
เขาเองนั่นแหละที่จะช่วย เพราะควบคุมสติไม่ได้ หลัง
หมอกลับเขาอยู่เฝ้าคนป่วยจนเกือบเช้าแล้วจึงไปนอน
พัก

บทที่ 4

ผมเป็นแฟนของโมนา

ใบหน้าซีดผุดเต่งขึ้นด้วยสภาพผมเผ้ายุ่งเหยิง รุงรังและรู้สึกตัวโล่งโหล้งโหวงเหวง เพราะเนื้อตัวมีเพียงเสื้อยืดสีดำตัวโคร่งสวมอยู่เท่านั้น

ครั้งเหตุการณ์เมื่อคืนก็เล่นฉิวเข้ามาในโสตจนน่าอับอาย พอนึกขึ้นได้ว่าเกิดอะไรขึ้นระหว่างเธอกับ อิศณะ

ใบหน้าซีดก็แดงระเรื่อในทันทีพร้อมกับรู้สึกอยากแทรกแผ่นดินหนีไปให้ไกล

ขณะที่ชายหนุ่มนั่งจิบกาแฟยามเช้ารอแม่ตัวดีของเขาอยู่ที่ริมระเบียง ซึ่งมองเห็นทะเลสาบและทิวเขางดงามของพอดกอริตซาเมืองหลวงของมอนเตเนโกร “ให้ตายเถอะวันนี้เขาไม่ไปทำการทํางานหรือไง”

เรียวปากอิมเคลือบลิปกลอสบ่นเสียงเบา

ขณะที่บังเอิญเดินออกมาเห็นเขากำลังผ่อนคลาอยู่คนเดียวเจ้าของบ้านจึงเดาออกว่าพี่สาวของเพื่อนรักกำลังกระดากอายกับสิ่งที่เพิ่งผ่านไปไม่กี่ชั่วยาม

ชายหนุ่มมกมปากขึ้นพึงพอใจกับอาการลูกลี้ลูกลอนของยัยเจ็ดตัวแสบ แผงขนตาหนาของเขา วัตสบตาดวงหน้าอาบสีชมพูอ่อนเหมือนสีของดอกพวงชมพู

ยามที่ใบหน้าเคอะเขินหลุบตามองต่ำบ้าง แหงนมองเพดานบ้าง พอเขาเอานิ้วโป้งชี้ตรีมฝีปากของตัวเองเท่านั้นแหละแม่คุณก็ลุกพรืดทำท่าจะเดินหนีไป แต่โชคร้ายที่มีมือเขาไวกว่า ช้อมือขาวจึงถูกกระซอกเข้ามา ออกอวบนุ่มหยุ่นกระแทกกับเข้ากับอกแกร่งอย่างแรง

เจ้าของกายหอมฉุยที่ถูกเขารวบตัวถึงกับทำหน้าเหยเกหลบมองหน้าเขาคล้ายอยากเอาคืนสักที สองที่แต่ก็ทำได้เพียงอุทานออกมาสั้น ๆ “ไอ้คน-”

"พูดจาไม่น่ารักเลย"

"ยังไม่ทันได้ด่าสักคำ"

"ก็ลองด่าดูสิ"

เขายิ้มมีเลศนัย ก้มลงให้จมูกเกียดผิวแก้มใส

"ทำอะไรของคุณ"

"คุณต่างหากที่ทำอะไรกับผมเมื่อคืน"

ดวงตาเฉียวเหลือบมองสบตารู้สึกร้อนผ่าวทั่ว

หน้าจนตัวรู้สึกขาไปหมด

"ปล่อยฉันได้หรือยัง"

"ถ้าผมปล่อยแล้วคุณจะไปไหนโมนา"

"ไปไหนดี อ้อ..ไปเดินเล่น"

"เดินเล่น!..คุณจะไปเดินตอนฝนตกเนี่ยนะครับ"

ใบหน้าเหวอตัวติดตามองไปที่หน้าต่างก็เห็นว่า
สายฝนเริ่มตกลงมาอย่างที่เขาวางใจจริง ท้องฟ้าสีคราม
เมื่อครู่บัดนี้เริ่มกลายเป็นสีเทาเสียงฟ้าร้องคำราม
ประเดประดังเป็นจังหวะ

ประเปรี้ยง!

คนตัวนูนมนี่ที่ถูกมัดด้วยวงแขนสะดุ้งตกใจยาม
ที่สายฟ้าฟาดลงมาโดยมิได้นัดหมาย

ประจวบเหมาะ กับโทรศัพท์มือถือในกระเป๋า
กางเกงตั้งขึ้น

ใบหน้าเหนียวมาายริบล้างมาดูเพื่อหลบหลีก
จากสายตาเหยี่ยวของเขาที่จ้องเธอจนแทบจะกลืนกิน

“ปล่อยสิคะ ฉันจะไปคุยโทรศัพท์”

“เสียดายจัง” เขากระซิบลงมาข้างหูแล้วคลาย
อ้อมแขนออก คนที่ถูกพันธนาการไว้สบโอกาสก็รีบ
แผ่นโดยเร็ว

หญิงสาวเอียงคอมองหน้าหยกที่กำลังยิ้มเจ้า
เล่ห์เหมือนจิ้งจอกมาให้เธอ และรอยยิ้มของเขาก็ทำ
ให้หัวใจที่กำลังเต้นไม่เป็นสำอายนี้อึดแน่นแรงขึ้นเรื่อย ๆ

“ยิ้มอยู่ได้ประสาท!”

หญิงสาวทำปากมูบมิบส่งให้อิศณะด้วยท่าทาง

ยิววนพลาγκดรับสายเบอร์แปลกที่โทรเข้ามา

“สวัสดีจ๊ะ”

เสียงปลายสายของหญิงสาวแหบพร่าทรงพลัง
ทักขึ้นจนร่างกายของเธอรู้สึกแข็งทื่อไปหมด

“.....”

"เงียบทำไมละนี่แม่เอง" ปลายสายย้ำอีกรอบ

ใบหน้าตื่นตะลึงยังคงนิ่งเงียบบิ๊บโทรศัพท์ใน
มือ แล้วเดินให้ห่างออกมาจากสายตาของอิศณะ
เพื่อให้การสนทนาในครั้งนี้มีความเป็นส่วนตัวมากขึ้น

"คุณไปได้เบอร์ฉันมาจากไหน"

"ไม่มีอะไรที่คนอย่างฉันจะ 모르"

"อ้อ...พอดีฉันลืมไปว่าคุณเป็นประเภทต้องการ
มีส่วนร่วมในเรื่องของคนอื่น ไม่ว่าจะเขาเต็มใจให้คุณ
ร่วมวงด้วยหรือไม่ แต่คุณก็ยังคงดันทุรังอยู่วันยังค่ำ"

"แกมันปากดีแบบนี้เองถึงได้ไม่มีใครเอา"

"ก็ดีกว่าคนอย่างคุณที่เอาหมดทุกคนตั้งแต่ 18

มงกุฎยื่นพ่อค้ายานรก"

"แล้วแกสนใจแจมกับฉันหน่อยไหมล่ะแม่ลูกสาว"

"ไม่ค่ะ..เอ๊ะคุณ" อิศณะทนฟังอยู่ด้านหลังมานาน

เขารู้สึกคันปากอยากพูดกับว่าที่แม่ยาย จึงคว้าโทรศัพท์ในมือของโมนามาคุยเอง

"สวัสดีครับ"

"นั่นใคร"

"ผมเป็นแฟนของโมนาเองครับ" เสียงทุ้มนุ่มกรอกเสียงไปหาปลายสายอย่างใจเย็น และชำเลืองมองดวงตาที่คลอหน่วยอยู่อย่างตะลึง

“ทำบ้าอะไรของคุณอิศณะ” เสียงกึ่งกระซิบกึ่งตวาดโวยวายลงมาข้างหูของเขา และพยายามจะกระโดดแย่งโทรศัพท์มาให้ได้ แต่เขากลับคว้าเอาของเธอเข้ามากดแนบกับตัวจนแน่น

"แฟนยัยโมนางั้นเหอ งั้นช่วยบอกหน่อยว่า เธอเป็นใคร ตอนนี้นั่นซักอยากรู้จักกับเธอซะ แล้วสิ"

"คุณน่าจะเคยได้ยินชื่อผมผ่านสามีของคุณมา บ้างนะครับ แต่ผมกับคุณยังไม่เคยเจอกันอย่างเป็นทางการ ถ้าคุณอยากรู้ก็ลองไปถามสามีคุณดูว่า เขา เคยถูกตีกรังแกหรือเปล่า" เสียงเข้มตัดบทและตัด สายทิ้ง แต่กลับไม่ยอมปล่อยคนในอ้อมกอด

"เนียนเลยนะ...พอยัง" โมนาระชิบใส่หูและตี มือของเขาที่รัดเอวของเธออยู่

"พอแล้วก็ได้ครับพี่สาว" มือใหญ่ยอมปล่อย และส่งโทรศัพท์คืนให้คนที่กำลังทำหน้าที่บั้งมونها เขาด้วยความไม่เข้าใจ

"ทำไมคุณ..ถึงไปบอกว่าคุณเป็นแฟนฉันกับ แม่แบบนั้น"

"ก็แค่ช่วยคุณเฉย ๆ ถ้าให้ผมเดาแม่คุณกำลัง

จะเสนอหาสามีให้คุณอยู่ รู้ตัวไหม"

"รู้ยะตั้งแต่ฉันโตมาผู้หญิงคนนั้นเคยใส่ใจฉันซะ
ที่ไหน ถ้าเกิดห่วงใยขึ้นมากระชั้นหัน แสดงว่าต้องได้
บางสิ่งตอบแทน"

"ผมเองก็ไม่รู้หรอกนะว่าระหว่างคุณกับมาตาม
ดาหลันมีเรื่องบาดหมางใจอะไรกัน แต่ถ้าแม่คุณกำลัง
ขอโอกาสแก้ตัวละ คุณจะไม่ให้โอกาสเธอเลยหรือ"

"ไม่ใช่ว่าฉันไม่เคยให้โอกาส แต่โอกาสที่ฉันให้
กลับถูกผู้หญิงคนนั้นปฏิเสธด้วยสิ่งที่น่ารังเกียจ"

โมนาบอกเสียงสั่นเสียใจกับสิ่งที่ตนเจอใบหน้า
เศร้ายายามข่มเสียงให้เป็นปกติ

เขายกนิ้วขึ้นพลาบเกลี้ยเซ็ดหยดน้ำตาที่ไหล
อาบพวงแก้มสวยข้างหนึ่ง

"ฉันไม่เคยทำอะไรดี ๆ ให้คุณ ดังนั้นก็อย่าดีกับ
ฉันมากนักเลย"

เธอบอกน้ำเสียงเด็ดเดี่ยวตวัดบันท่ายอนรีบ

ร้อนเดินจากมาไม่ยอมให้เขาได้เห็นเธอมีสภาพร้องไห้
พุ่มพวยเด็ดขาด ทุกครั้งที่นึกถึงความทรงจำอันสดใส
เกี่ยวกับครอบครัวก็ยิ่งทำให้เธออยากย้อนเวลาไปอยู่ใน
ช่วงเวลาเหล่านั้น

แต่เมื่อมองพื้นฐานความเป็นจริงสิ่งสวยงาม
แท้จริงคือสิ่งหลอกลวงทั้งเพ แม่ของเธอแต่งงานกับพ่อ
เพื่อปรนเปรอความต้องการของตนเท่านั้น ไม่ใช่จาก
ความรักของคนทั้งสอง

ความหดหู่ ความว่าเหว้มันกัดกินจิตใจเธอมา
หลายปีเสมือนเป็นมิตรสหายที่อยู่ข้างเคียงกันมานาน
แสนนานเมื่อสิ่งเหล่านี้วิ่งวนกลับเข้ามาทักทายนั้นเริ่ม
ให้นิสัยเดิม ๆ ของเธอกลับมา นิสัยที่ทุ่มเทาทำงาน
เป็นบ้าเป็นหลัง คือหนทางของการเยียวยาจิตใจ

โมนานั่งทำงานจนตึกตื่นข้าวปลาที่คนของ
อิสระเอามาให้ก็แทบจะไม่ได้แตะ เมื่อผู้ปกครองที่

เพิ่งกลับมาจากคุยธูระเห็นว่าสาวใช้ของตนเดินถือ ถาดออกมาจากห้องโมนาด้วยสีหน้าวิตกกังวลก็อดที่จะถามสาวใช้ไม่ได้

"เกิดอะไรขึ้นหรือเปล่าแซนดี้"

"ก็คุณโมนานะสิคะกินแค่มื้อเที่ยงแล้วก็ไม่ยอมแตะอะไรอีกแถมอาหารที่คุณเขากินดิฉันเห็นว่ามีแต่ชา กาแฟ ซีเรียล แอปเปิ้ล ตั้งแต่เช้าคุณคนสวยของคุณ อิศก็ยังทำงานอยู่เลยด้วย แซนดี้เห็นเธอทำมาทั้งวันสงสัยว่าคงจะเข้าไปยืนเข้าเลยละมั้ง แบบนี้ร่างกายจะไม่ไหวเอานะคะ"

"ขอบคุณนะครับแซนดี้ที่ช่วยดูแลเธอ ไปพักเถอะเดี๋ยวผมจัดการทำนุบำรุงร่างกายเธอเองครับ "

อิศณะรีบตรงไปเคาะห้องด้วยความห่วงใยคนด้านในจึงเปิดประตูออกมาด้วยท่าทางอิดโรย ดวงตาบวมข้ำ ผมเผ้าชี้ไปมา

"อ้อ..คุณนั่นเอง"

"นี่มันมีหรือโมนากันแน่" เขาหยอกเพื่อทำให้คน
ตรงหน้าหลุดยิ้มออกมาบ้างก็ยังดี

ดวงตาอ่อนล้ามองหน้าเขาหนึ่งไร้คำตอบ ดู
เหมือนจะไม่มีอารมณ์ต่อความยาวสาวความยืดกับเขา
แถมไม่ยอมรับ มุกแป้ก ๆ ของเขาอีก

"ทำไมคุณต้องหักโหม พักผ่อนและดูแลตัวเอง
บ้างดูตาคูณสิ เหมือนตากบเข้าไปทุกทีแล้ว"

"นี่คุณฉันไม่เป็นอะไรรอก่อนนี่ก็ตึกมากแล้ว
ฉันว่าคุณนั่นแหละที่ควรไปพักผ่อน"

"คุณก็รีบเข้านอนซะละเข้าใจไหม ถ้าคุณไม่
ยอมนอนผมจะมานอนเฝ้าคุณเอง"

"อืม ก็แล้วแต่คุณ"

"อู๋...แสดงว่าผมนอนได้ใช่ไหมครับ"

"ก็นี่มันบ้านคุณ อยากทำอะไรก็ทำ"

"เอาเถอะผมล้อเล่นคุณก็รีบพักผ่อนนะ ฝันดี"

"เช่นกันค่ะ"

ทันทีที่ประตูห้องปิดลงร่างกายไร้เรี่ยวแรงก็ทรุดกายลงนั่งกับพื้นแผ่นหลังพิงประตูกดดูรูปในจอโทรทัศน์ที่ปรากฏรูปภาพของแม่ก็ชวนให้ครุ่นคิดถึงจุดประสงค์ที่แม่โทรมาหา ในที่สุดมือไม้สั่นเทาเกล้า ๆ กลัว ๆ ลองโทรกลับไป

"ฉันกำลังรอแกอยู่พอดี"

เสียงของมารดาที่ขาดการติดต่อเอ่ยทักขึ้นอย่างรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า

"คุณต้องการอะไรกันแน่"

"อิริคลูกเลี้ยงของฉันเขาพิชสวาทในตัวแกมาก"

"คุณก็เลยต้องการให้ฉันเป็นแบบคุณ แม่เล่าในโรงยาอย่างนั้นเหวอคะ"

"ฉันก็แค่เป็นห่วงแกเพราะอิริคเป็นคนที่ยากได้อะไรก็ต้องได้ ถ้าแกมาเจอเขาสักหน่อยมันน่าจะดีกว่าการที่เขาให้คนไปจุดแกมา แล้วคนรอบตัวแกโดยเฉพาะไอ้ผู้ชายที่มันอาสาเป็นแฟนแกก็จะพลอย

ช่วยไปด้วย หรือแกอยากให้อิศณะ ภาวัตกวินนท์
กลายเป็นผู้โชคร้ายอีกคนหรือไง"

"คุณรู้ได้ไงว่าเขาคืออิศณะ"

"ก็เคยบอกไปแล้วไม่ใช่เหรอว่าไม่มีอะไร
ขัดขวางความอยากรู้ของแม่คนนี้ได้"

"โอเค ฉันจะไปตามที่คุณต้องการแต่คุณห้าม
แตะต้องเขาเด็ดขาด"

"ได้ฉันจะไม่แตะต้องเด็กแกเอาเป็นว่าพรุ่งนี้ฉัน
จะส่งรถไปรับถึงที่ แกแค่เตรียมตัวเตรียมใจมาก็พอ"

โมนารู้สึกหายใจไม่ค่อยทั่วท้องเธอกระวน
กระวายจนนอนหลับไม่สนิท

เพราะการตัดสินใจชั่ววูบที่ขาดสติ ความจริง
เธอแทบไม่ใช้สมองเลยด้วยซ้ำ

ทำไปเพราะความรู้สึกทั้งนั้น

การที่เธอยอมรับข้อเสนอโดยการไปเจอกับ
อิริคลูกเลี้ยงของแม่ ก็เพื่อจะได้เจอหน้าแม่อีกสักครั้ง

เท่านั้นเอง แม่ที่เธอไม่ได้พบมาเกือบยี่สิบปี อย่างน้อย
ก็ขอแค่ได้เห็นหน้าแม่อีกสักครั้ง เธอก็มีความสุขมาก
แล้ว ถึงแม่อาจจะไม่ยากข้องแหวะกับลูกสาวแบบเธอ
ก็ตาม

ที่สำคัญคือ อยู่ดี ๆ เธอก็รู้สึกเป็นห่วงตาหนู
อิส เป็นห่วงแบบที่เธอไม่เคยเป็นมาก่อน

บทที่ 5

สัมผัสที่เจ็บปวด

อิศณะรู้สึกวิตกกังวลเรื่องพี่สาวของเพื่อนรัก เพราะท่าทีหมางเมินและซึมเศร้าผิดปกติของโมนา และการที่เขาไม่ได้เห็นหน้าเธอตั้งแต่เข้าก็ทำให้เขาหงุดหงิดจนกระเดือกกาแพแก้วโปรดไม่ลง

เมื่อข่าวรณแมนมจัดสรรดูแลเขาทุกเรื่องวิ่งหน้าตาตื่นมาหาเขาและบอกว่า เห็นโมนาย่องออกไปจากบ้านตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่างดี แถมไอ้เห่าหอนหมาเฝ้าบ้านตัวดีก็ไม่เห่าบอกเจ้าของบ้านเลยสักนิด

นั่นยิ่งทำให้เขาวิตกกังวลมากขึ้นไปอีก นี่เธอคงไม่ได้คิดจะไปเจอแม่จริง ๆ หรือกะนะ

เพราะถ้าหากเธอเลือกจะไปเจอมาตามตาหลันที่ปัจจุบันคือมาตามเทเรซ่าสาวใหญ่ผู้ทรงอิทธิพล เรื่องธุรกิจสีเทาและดำในคาบสมุทรเมดิเตอร์เรเนียน

และเป็นเมียคนปัจจุบันของเอียน จีออร์ดาโน่

ก็เท่ากับว่าตอนนี้เขากลายเป็นเป้านิ่งของอิริค ลูกเลี้ยงของเธอทันที และสิ่งที่เขาหนักใจเป็นที่สุดก็คือ ถ้าหากศัตรูรู้ว่า โมนา นิลมาศอยู่ในความดูแลของเขา พวกมันคงเล่นงานเขาได้คล่องตัวมากขึ้น

แม้ว่าคนอย่างโมนาคือผู้บริหารนิตยสารดังของโมนาลิซซาแต่เธอก็เป็นแค่ผู้หญิงทั่วไปที่มีความกลัวอยู่เต็มเปี่ยม ยิ่งตอนนี้เธอกำลังเดินเข้าไปในพื้นที่อันตรายที่เต็มด้วยอาชญากร จึงต้องแต่งกายด้วยชุดรัดรูปมิดชิดโดยเลือกใส่เสื้อสเวตเตอร์แขนยาวและกางเกงผ้าหนังสีดำแทน เพราะเธอกำลังเหยียบเข้ามาในดงกระสุนและศุนย์รวมสิ่งอโคจรทั้งหลาย ดังนั้นการที่ไม่ประมาทน่าจะเป็นสิ่งที่เธอทำได้ในเวลานี้

“นี่ฉันตัดสินใจถูกแล้วใช่ไหมที่มาเหยียบที่นี่”

โมนาบอกกับตัวเองอย่างไม่แน่ใจนักหลังจากที่ยืนรอ

รถในแถบชานเมืองให้คนของแม่มาตามสถานที่นัดหมายเพื่อไม่ให้ใครรู้ว่าเธอแอบออกมาพบบุคคลที่ไม่ควรจะพบ

พักหนึ่งรถติดฟิล์มสีดำจึงขับมารับเธอและพามาส่งยังคฤหาสน์สไตล์เมดิเตอร์เรเนียนบนยอดเขาสูงของเมือง

“มาตามผมรับคุณโมนามาเรียบร้อยแล้วครับ”

ใบหน้าสวยคอยชำเลืองมองด้านข้างราวกับระแวง เมื่อเดินมาถึงสระว่ายน้ำก็พบกับหญิงสาวสูงวัยที่นั่งอาบแดดอยู่ในชุดบิกินีบนเก้าอี้ผ้าใบ ลักษณะของเธอยังคงดูเหมือนสาวพันปีที่ดูเปล่งปลั่ง ดูไม่แก่และดูเด็กตลอดเวลาซึ่งผู้หญิงคนนี้คือ ดาหลัน นิลมาศ แม่ที่ทอดทิ้งเธอกับน้องชายอย่างไม่ไยดี

“แบบนี้เองสินะที่ทำให้เอียนหลงใหล” เธอเดินไปหาแล้วทักแม่แท้ ๆ ของตัวเองแถมประชดประชัน

"เขาหลงใหลฉันไม่ใช่แค่เพราะรูปร่างอย่าง

เดี่ยวหรือกนะ แต่เพราะทัศนคติด้วย แล้วเดี๋ยวนี้แก
งดเซ็กซ์ี่หรือ"

"ก็ไม่ได้งดหรือคะ แค่ไม่ชอบโซว์พรั้าเพรื่อ"

หญิงสาวสูงวัยกระตุกยิ้มจิบวอดก้าในแก้ว
พลางปล่อยควันจากไปป์อันใหญ่พ่นออกทางริมฝีปาก
สีแดงสด เมื่อเธอลุกยืนก็มีสาวใช้รับหาเสื่อคลุม
อาบน้ำมาคลุมให้อย่างรวดเร็ว "ตามฉันมาสิ"

ใบหน้าเยอหยิ่งบอกกับลูกสาวเดินนำไปยังห้อง
โถงกลางคฤหาสน์ซึ่งมีชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังแทง
สแน็กอย่างสนุกเพียงลำพัง

"เธอมาแล้ว เชิญคุยกันตามสบาย "

ชายหนุ่มผมสีน้ำตาลอ่อนเงยหน้าขึ้นหยักยิ้ม
มุมปากตื่นตาตื่นใจในความสวยของผู้บริหารนิตยสาร
เซ็กซ์ี่ระดับโลกที่ใคร ๆ ต่างล่ำรือ

รอยยิ้มมีเลศนัยผุดขึ้น และรีบเก็บไม้สแน็กเข้า
ที่ไม่รีรอรีบปรี้เข้ามาทักทาย

"ผมอิริค รอคอยที่จะเจอคุณมานานแสนนาน
แล้ว คุณโมนาคคนสวย"

"งั้นก็เชิญรอต่อไปเถอะ"

"ฮ่า ๆ เยี่ยมจริงๆ ฝีปากเหมาะแล้วที่เป็นลูก
คุณเทเรซ่า ว่าแต่คุณยังไม่มีใครอยู่ในใจใช่ไหม"

"แล้วถ้าเกิดว่ามีล่ะคะ"

"มันก็คงต้องเป็นศัตรูกับผมนะสิ อืม..ทำไมผม
ถึงรู้สึกว่าคุณผู้ชายคนนั้นมันเป็นคนที่ผมรู้จักดี"

"รู้หรือคะว่าเขาเป็นใคร"

"ก็ซีอีโอ AOC ไ้อีศ ผมรู้จักมันดีเลยล่ะ ผมถึง
ได้สนใจคุณไง เพราะคนอย่างมันไม่เคยขายตามอง
หญิงหน้าไหนแต่ทำไมกับคุณ....มันถึงได้หวงนักหวง
หนา"

ว่าเสรีจอิริคก็เขยิบตัวเข้ามาใกล้ปลายจมูกโด่ง
ของเขาสูดดมความหอมจากเรือนผมสลวยสีดำ

"หรือ..ภายใต้เสื้อเวตเตอร์นี้จะมีสิ่งช่วยวนใจ"

ชายหนุ่มกระซิบและเดินอ้อมไปด้านหลังร่าง
ระหง นิ้วแก่งลากไต่ผ่านจากขอบชายเสื้อขึ้นไป หยุด
ตรงกึ่งกลางอกที่ขึ้นรูปทรงและขนาดชัดยื่นออกมาล่อ
ดวงตากระหายปรารถนาของเขา ทว่ากลับถูกปิดทึบ
ด้วยฝ่ามือของหญิงสาว

"แกมันสารเลว!"

มือใหญ่รวบมือของเธอสองข้างไขว่ยึดไว้กับ
หลังด้วยฝ่ามือข้างเดียวและใช้มืออีกข้างตะปปเข้าที่
อกอ้อมข้างหนึ่งแล้วบีบหนัก ๆ

"โอ๊ย! "

"ผมมีผู้หญิงเป็นกระbung แต่ถ้าคุณยอมเป็นของ
ผมรับรองได้เลยว่าคุณคือที่หนึ่ง ขนาดคุณยังไม่ได้
เปลื้องผ้าจนเนื้อตัวเปล่าเปลือยคุณยังทำให้ผมลุ่มร้อน
ได้ขนาดนี้ แล้วถ้าคุณ....ถอดมันออก"

"ไม่มีทางหรอกไอ้ชั่ว"

โมนาออกแรงใช้ส้นรองเท้าบูทกระแทบลงไปที

เท้าของชายหนุ่มและรีบเดินหนี

"อืม! ฤทธิ์เยอะดีนิ แบบนี้สีฉันชอบ"

อิริคยืนกักริมฝีปากอยู่ตรงนั้นด้วยความสะใจที่ได้แตะโดนจุดอ่อนที่แท้จริงของศัตรูอย่างอิสระเข้าให้แล้ว

ปลายขาในรองเท้าบูทก็วิ่งวิ่งเดินมาหยุดตรงหน้าบุคคลที่ทำให้เธอต้องมาพบเจอเรื่องน่าขยะแขยงพวกนี้

"แกต้องเลือกนะว่าจะอยู่ฝั่งคนที่คลอดแกมา หรือจะอยู่ฝ่ายตรงกันข้าม"

"ตั้งแต่ที่คุณจากฉันกับโมโนมาเราสองคนก็ตัดสินใจแล้วว่า จะอยู่กับฟอรวมถึงตอนนี้ด้วย ยิ่งฉันก็ไม่มีวันอยู่กับคนแบบคุณได้ ลาก่อนค่ะ"

นัยน์ตาที่เขिमองลูกสาวเดินจากไปแปรเปลี่ยนเป็นนัยน์ตาโศกเศร้า ขอบตาเอ่อล้นด้วยน้ำตา ทว่าทำได้แค่ปาดมันทิ้งไป

รถสีดำจอดส่งโมนาที่ท่าเทียบเรือ หญิงสาวนั่ง
ทรุดกายลงกอดตัวเอง น้ำตาไหลพรากนึกถึงการกระทำ
ทำเลวร้ายของแม่ วันนี้เองก็เช่นกันแม่ลวงเธอไป ซึ่ง
เธอก็รู้อยู่แก่ใจแต่ด้วยความที่ยังเชื่อว่าหากแม่ได้เห็น
หน้าเธอ อาจจะรู้ผิดชอบชั่วดีบ้าง แต่ก็ไม่เลย

แม่ยื่นชิ้นเนื้ออย่างเธอให้กับเสือผู้หญิงที่พร้อม
จะขย้ำเหยื่อของมันโดยไม่สนใจว่าเธอจะเป็นตายร้าย
ดียังไง

คนที่หัวใจแตกสลายหยัดตัวลุกขึ้นอย่างโซซัด
โซเซ ถ้าเป็นใบไม้เธอคงปลิวออกไปไกลลับตา โชคดีที่
ได้วงแขนใหญ่ช่วยประคองกอด

ดวงหน้าเพื่อนน้ำตาเงยหน้าขึ้นทว่ากลับรีบ
หลบตาลงต่ำอย่างรู้สึกละอายใจและรู้สึกผิดที่แอบหนี
เขามาโดยไม่บอกก่อน

"คุณหลบตาผมทำไม"

"ฉันมันน่ารังเกียจ ฉัน"

"ไอ้สารเลวนั้นไม่ได้ทำอะไรคุณใช้ไหม"

"นิดหน่อยค่ะ แต่คุณรู้ว่าฉันไปไหนมา"

โมนารู้สึกสะอิดสะเอียนการกระทำของอิริค เธอรีบเอามือสองข้างกอดก่ายอกตัวเองไว้อย่างผวา อิศนะสังหรณ์ว่าเธอคงเจอท่าทางลามปามถึงเนื้อถึงตัวของเลวนั้นมา นี่มันกล้าดียังไงมาแตะต้องเธอ แต่จะต้องผู้หญิงของเขา

"กลับบ้านกับผมเดี๋ยวนี้!!" ไม่รู้ด้วยความหวง ความหวงหรือความอิจฉาในใจที่ทำให้เขาเปลวออกแรงกระชากแขนแม่ตัวดีอย่างแรง แต่เธอก็ไม่ได้ต่อว่า กลับนั่งนิ่งเอามือกอดอกอยู่แบบนั้นมาตลอดทางจนถึงบ้าน

เขาเดินมาส่งเธอที่ห้องจังหวะที่ประตูกำลังจะปิด ใบหน้าขมิงทึงกลับแทรกตัวเองเข้าไปในห้องอย่างไม่เข้าใจตัวเอง คนที่กำลังตกอยู่ในภวังค์ซงังกัน มองหน้าบุคคลที่เขาเข้ามาในห้องด้วยความมุงง

"ที่บอกนิดหน่อยคือแบบไหน มันสัมผัสส่วนไหนของคุณ ส่วนไหนบอกผมมาสิ!"

คนอารมณ์เดือดตะคอกเสียงดังแล้วเขย่าตัว เธอแรงจนรู้สึกวิงเวียนตาลาย ตอนนีเหมือนตัวเธอนั้นติดอยู่ในเกลียวพายุทอร์นาโด จะสลัดให้หลุดจากพายุ ลูกนี้ก็ไม่ทันเสียแล้ว เพราะภาพตรงหน้ากำลังหมุนคว้างพาลให้หูสองข้างเริ่มอื้ออึง ตามมาด้วยหัวของเธอเริ่มหนักอึ้งพื้นที่ยืนอยู่ก็ลอยไปลอยมา

แถมใบหน้าของคนขี่โมโหที่กลายเป็นยักษ์กำลังจะกินลูกแกะอย่างเธอก็ดูพร่ามัวตา

หรือเธอกำลังจะตาย ก็ดีสิ บางทีหากว่าเธอตาย ๆ ไปซะ ก็คงไม่ต้องมาเจ็บช้ำอยู่แบบนี้

พอคิดได้เท่านั้นภาพสีก็เริ่มเป็นจุดดำมืดจนสติของเธอดับวูบลง

บทที่ 6

ตรงอกข้างซ้าย

ลมหายใจอุ่นร้อนผ่องนเข้าออกแผ่วเบากระทบกับใบหน้าปลูกเรียกให้คนข้างกายที่หมดสติให้ลืมตาตื่นขึ้น เมื่อครูเธอคิดว่าตัวเองกำลังจะตายและก็พร้อมจะยอมรับกับความตายแต่โดยดี ทว่าพอได้ตื่นขึ้นมากลับรู้สึกโล่งใจที่ยังมีชีวิตอยู่ เพราะไม่อย่างนั้นคงพลาดโอกาสสำรวจดวงหน้าคมสีแทนอันแสนหล่อเหลานี้

เปลือกตาหนาอีกสองชั้นของโมนามองไล่ตั้งแต่หน้าผาก คิ้วเข้มได้รูปสวย แผงขนตาอันหนาเหมือนผู้หญิง ปลายจมูกโด่งกับริมฝีปากเรียวแดงที่น่ารัก จมูกลิ้มรากับเด็กมหาลัยวัยขบเผาะ

ถึงชายหนุ่มอายุ 28 ปีตรงหน้าคนนี้จะเปลี่ยนไปมากแค่ไหน แต่เด็กชายใส่แว่นที่เอาแต่นั่งตอพิกเกอร์หุ่นยนต์โมเดลเรือที่มักจะถูกเธอแกล้งอยู่

บ่อยครั้ง บ้างก็โดนเธอถอดซากหุ่นซะไม่เหลือเค้า
โครงเดิม บางทีก็ขโมยโมเดลที่ต่อเสร็จแล้วไปซ่อน

ทำให้มีปากเสียงกันอยู่เสมอ แต่เพราะการ
ได้หาเรื่องเด็กหนุ่มคนนั้นทำให้เธอไม่รู้สึกอ้างว้าง

กระทั่งเขาจากเธอไปหลายสิบปี และวินาทีนี้
เขานอนหลับหายใจรวยระรินดูไม่มีพิษสงอยู่ข้างกาย
แถมยังน่าเอ็นดูมากกว่าตอนที่ตื่นมาเถียงฉอด ๆ กับ
เธอเสียอีก

โมนาหยุดตัวขึ้นลุกลงจากเตียงเดินเข้าห้องน้ำ
เพื่อชำระล้างร่างกายและจิตใจ หลังจากอาบน้ำใส่ชุด
นอนออกมาก็เห็นเขานอนคว่ำหนุนแขนตัวเองมองมาที่
เธออยู่ก่อนแล้ว “กลิ่นหอมจัง”

“แน่ละสิก็ฉันอาบน้ำแล้ว แต่คุณยังเหม็นตุอยู่
เลย กลิ่นอย่างกับปลาเค็ม ”

“งั้นก็มาอาบน้ำให้ผมหน่อยสิ ถ้ามั่นเหม็นนัก”

“เป็นง่อยหรือไงเล่า ไปอาบน้ำเองสิทำตัวเป็น

เด็กเล็ก ๆ ไปได้ นะคุณเนี่ย”

เธออมยิ้มแล้วเดินไปหยิบไตร์เป่าผม ทว่าเขากลับแย่งมันไปจากมือของเธอ

“ทำอะไรของคุณ เอามาเนี่ย”

“ก็จะเป่าผมให้”

“ไม่เอาอะ ฉันจะทำเองค่ะ”

“ถ้าไม่ให้ผมทำ คึนนี้ผมจะไม่อาบน้ำแล้วก็นอนเหม็นกลิ่นปลาเค็มอยู่ข้าง ๆ คุณไปยันเข้าเลย”

“ซกมกสกปรกชะมัด”

ปากว่าแต่สุดท้ายก็ยอมให้เขาปรนนิบัติดูแล แถมที่เธอบอกว่าเขากลิ่นปลาเค็มความจริงแล้วเขาไม่เหม็นเลยสักนิด ตัวของเขามีกลิ่นหอมคล้ายกับสมุนไพรฝรั่ง ผสมกับดอกส้ม และกลิ่นดอกไม้ ทำให้อารมณ์ดีถึงบรรยากาศในช่วงหน้าร้อนของทะเลเมดิเตอร์เรเนียนที่ทั้งสดชื่นและผ่อนคลาย

“สบายเลยนะครับ”

เป็นอย่างไรที่เขาว่าสบายจริง ๆ นั่นแหละ ตั้งแต่
เกิดมาไม่เคยมีผู้ชายคนไหนดูแลเธอแบบนี้มาก่อน
ขนาดเจ้าน้องชายอย่างโมโนยที่คลานตามกันมาก็เอา
แต่บงการชีวิตพี่สาวเพียงอย่างเดียว บางทีก็ขี้นิ้วสั่ง
เหมือนเป็นพ่ออีกคน

ถึงจะเป็นพี่น้องที่มีปากเสียงกันแต่เธอก็ดูแล
น้องชายอย่างดีที่สุด

“คุณคงทำให้น้องสาวบ่อย”

“ผมดูแลไอริสดียิ่งกว่าทุกคน แล้วผมก็เชื่อว่า
ผมจะดูแลคุณได้ดีกว่าไอ้โมโนยแน่นอน”

“ตานั้นไม่เคยมาทำอะไรแบบนี้ให้ฉันหรอก มี
แต่ฉันที่ต้องทำอยู่ฝ่ายเดียว”

“เอาน่าต่อไปผมจะเป็นข้ารับใช้ของคุณเอง”

หลังจากที่เป่าผมเสร็จ อิศณะกำชับว่าให้เธอดู
ทีวีรอเขาไปก่อน เพราะเขาจะมาอยู่เป็นเพื่อน และยัง
บังคับว่าห้ามนอนหลับก่อนเขาเด็ดขาด

ก๊อก! ก๊อก!

สาวในชุดนอนเดินไปเปิดประตูห้องต้อนรับแขกผู้มาเยือนยามวิกาล ไม่เข้าใจผู้ชายคนนี้เลยจริง ๆ ทั้งที่ปากก็บอกให้เธอพักก่อน แต่วันนี้กลับบอกว่าห้ามนอนหลับ

คนเผด็จการเดินเข้ามาในห้องนอนด้วยสภาพผมเผ้าเปียกโชกใบหน้ายิ้มกริ่มกริมเงินอายเล็กน้อย นั่นทำให้เธอเข้าใจในทันทีว่าเด็กนี้ต้องการอะไร

“เป่าผมให้หน่อยสิจ๊ะ”

“ได้สิบจะเอาศอกนะตาหนูอิศ” สุดท้ายเธอก็ยอมเป่าผมให้เด็กเอาแต่ใจคนนี้อยู่ดี

ขณะคนชี่อ่อนเองก็มีความสุขที่ได้ใช้โอกาสใช้เวลาที่ดีร่วมกับคนที่ชอบแก้มึงเขาสมัยยังเป็นเด็ก

“อ๊ะ..แห้งแล้วกลับห้องนอนคุณไปสักที” เธอไล่เขาพร้อมเตรียมตัวนอน ด้วยความที่เขาไวกว่าจึงกระโดดทีเดียวถึงเตียง มือใหญ่รีบฉุดข้อมือที่กำลังดึงผ้าห่มเข้ามา

“นี่!! ไม่ใช่เวลามาเล่นนะ”

“ก็ไม่ได้จะเล่นไงครับ จะนอนด้วย”

“ห้องนอนคุณก็มีทำไมต้องมานอนห้องฉัน”

“อะไรกันครับนี่มันบ้านผมนี่ก็เตียงผมแล้วนี่ก็
หมอนผม แล้วคุณก็เป็นของผม”

สิ่งที่เขาหลุดพูดออกมาทำให้สมองของเธอเบลอ
ไปชั่วขณะ ใบหน้าที่กำลังอึ้งเปลอมองสบตากับอติชนะ
อย่างลึมตัว

“ใครใครเป็นของคุณมิทราบคุณมาตีตราจอง
ฉันตั้งแต่เมื่อไหร่จะตาหนูอิค”

พูดแล้วก็ชวนให้นึกถึงเหตุการณ์วันนั้นที่อิริค
แตะเนื้อต้องตัวเธอ ความรู้สึกสะอิดสะเอียนก็แทรก
เข้ามา สองมือยกขึ้นทาบอกตัวเองทันที

เขามองอย่างรู้สึกผิดบาปในใจ การกระทำของ
เธอที่ดูหวาดระแวงทุกอย่างแม้แต่เขา ถือเป็นการ
กระตุ้นโทสะของเขาเพิ่มขึ้นอีกเป็นเท่าตัว

“ผมขอโทษที่พูดแบบไม่ให้เกียรติคุณ” เสียง
 เข้มบอกละลูกตั้งลงจากเตียงนอนกำมือแน่นจนโม
 นาสั่งเกตเห็น นั่นทำให้ใจดวงน้อย ๆ ของเธอแทบ
 ระเบิดออกมา

นี่เขากำลังโกรธแทนเธอ เขากำลังรู้สึกผิดต่อ
 เธออยู่ใช่ไหม จังหวะที่ขย่าวในชุดเสื้อยืดสีขาว
 กางเกงวอร์มสีดำกำลังก้าวเดินออกจากห้องไป

ในที่สุดเธอก็พ่ายแพ้จนต้องเป็นฝ่ายโผล่เข้ากอด
 เขาอย่างแรงและแน่นิ่งอยู่อย่างนั้น

อิศณะตกใจเล็กน้อยสองมือของเขากุมมือนิมที่
 โอบรัดรอบเอวจนแน่น ใบหน้าฉงนพลิกหันหลังกลับ
 เอามือของตนวางทาบบนใบหน้าขาวอมชมพูของเธอ

“นี่เป็นครั้งแรกที่คุณทำตัวน่ารักกับผม”

“ฉันขอโทษค่ะ ขอโทษที่ทำให้ตัวหยาบกระด้าง
 ใส่คุณตลอด ทั้งที่คุณต่างจากคนพวกนั้นลิบลับ ส่วน
 เรื่องที่คุณถามฉันว่าอิริคตะจะต้องส่วนไหนของฉัน”

“คุณไม่ต้องบอกหรอก ผมไม่อยากจะรู้แล้ว”

“ไม่ได้ค่ะคุณต้องรู้เพราะอิริคมันแต่ะส่วนนี้
ของฉันทัน” มือนิ่มเลื่อนมือของเขาที่วางทาบใบหน้าลง
ต่ำมาจนเกือบถึงจุดต้องห้าม

“โมนา!อย่า!” เขาร้องท้วงเตรียมดึงมือออก แต่
เธอกลับดึงรั้งมือของเขาที่พยายามกำจนแน่นเพื่อ
หลีกเลี่ยงที่จะสัมผัสจุดต้องห้ามของคนที่เขาสุดหวง
ແහນ

“ไม่เป็นไรค่ะอิศ” เธอเรียกชื่อเขาสั้น ๆ แล้ว
ค่อย ๆ แทะกำปั้นที่ทาบอยู่บนเนินอกอ้อมใต้เนื้อผ้า
บางเบาออก

“ทำไมคุณ”

นัยน์ตาทหวานของชายหนุ่มเบิกกว้างมองใบ
หน้าที่ซึ่งขังเต็ดขาดของเธออย่างไม่อยากเชื่อ เพราะ
สิ่งที่โมนาให้เขาสัมผัส ทำไมเธอถึงยอมให้เขาทั้งที่มัน
ไม่จำเป็น

"ตรงอกข้างซ้ายของฉัน มันปีบและเคঁจนฉันเจ็บ แต่ที่เจ็บที่สุดก็คือการที่ได้เห็นว่าแม่ผู้ให้กำเนิดไม่พยายามที่จะปกป้องฉันเลย"

"ผมขอโทษนะโมนา ต่อไปผมจะไม่ยอมให้ใครมาสัมผัสคุณแม้แต่ปลายผมได้อีก"

ใบหน้าซึ่งขังให้คำสัตย์แล้วดึงดวงหน้าขาวเข้าไปสวมกอด ตอนนี้เขาจะไม่ถามคำถามที่เธอไม่พร้อมจะตอบ

เพราะการกระทำอันน่าเหลือเชื่อนี้ก็ได้ตอบข้อสงสัยในใจของเขาได้แล้วว่า

‘เธอไม่ได้เกลียดเขาแบบที่พฤติกรรมของเธอต่อต้าน’ เพียงแต่ปากของโมนาแค่นั้นไม่ตรงกับใจเท่านั้นเอง และเขาจะรอวันที่เธอยินยอมพร้อมใจ

“ขอบคุณนะคะ” เสียงหวานกระซิบบอกพลางสวมกอดเขากลับ

“ผมสัญญาโมนา”

ริมฝีปากหยักแดงจูบเรื้อนผมหอมเพื่อปลอบ
 ประโลม ฟันกรามของเขาถูกกัดบดข่มอารมณ์หวง

และสุดแสนรังเกียจสิ่งที่อิริคทำกับหวานใจของ
 เขา มันเป็นใครถึงได้มาล่วงเกินผู้หญิงคนนี้ หญิงสาวคน
 เดียวที่เขาโคตรรักและโคตรหวง

ตั้งแต่เขาสูญเสียแม่ไปจากชีวิต จนแทบไม่รู้แล้ว
 ว่าความอบอุ่นคืออะไร

จวบจนได้โมนามาอยู่ข้างกายในเวลานี้ เขาถึงได้
 รู้จักกับความอบอุ่นอีกครั้ง

และเขาจะไม่ยอมให้ใครมาพรากมันไป

บทที่ 7

ตื่นแล้วก็เลยอยาก

สองสามวันก่อนที่เกิดเรื่องทำให้โมนาเอาแต่โหมงานจนตึกตื่น ข้อดีคืองานของเธอเสร็จเร็วขึ้น แต่ร่างกายก็อ่อนเพลีย คนเจ้ก็เจ้าการจึงสั่งให้สาวในปกครองหยุดอยู่บ้านพักผ่อน ส่วนเขาเองก็หอบงานมานั่งทำที่บ้านเพื่อคอยจับตาดูเธอทุกลมหายใจเข้าออก

ผู้บริหารหนุ่มชวนคนว่างงานมานั่งเล่นคลายเครียดที่ห้องต่อเรือใบของเขา เธอคอยหยิบโน้नจับนี้เล่น ส่วนเขาที่กำลังขัดไม้อยู่แอบอมยิ้มและมองดูความอยากรู้้อยากเห็นของเธอ เขานึกเรื่องราวสมัยเด็กขึ้นแล้วจึงเดินไปหยิบกล่องต่อโมเดล 3 มิติ ยื่นส่งให้หญิงสาวที่กำลังเดินดูโมเดลเรือจิวของเขาอยู่อย่างเพลิดเพลิน

"เชื่อว่าคุณเปื้อ"

ดวงหน้าผุดผ่องเอาผมที่ตัดหูแล้วหันมองสิ่งของ
ในมือ เขามั่นก็คือโมเดลบ้านสามมิติสิ่งที่เธอชอบเล่น
สมัยเด็กกับโมไนย

"คิดถึงเนอะ" เธอรับโมเดลเรือลำย่อมจากมือ
ของเขามาเชยชม

"ขนาดว่าสมัยเด็กที่ฉันกับโมไนยช่วยกันต่อยัง
แพ้คนที่ต่อคนเดียวเลย มันน่าหงุดหงิดที่เห็นคนอายุ
น้อยกว่าทำได้ดีกว่าเรา"

"คุณก็เลยชอบแกล้งผมจ้ะสิ ไหนจะเอาโมเดล
ผมไปซ่อนหวังจะให้ผมร้องไห้ ไหนจะผลักผมหกล้ม
โยนรังมดใส่ผมบ้างละ หามุ่ยบ้างละ เขียนสีที่หน้า
บ้างสารพัดสรรหามาแกล้งผม"

"ก็คุณมันน่าแกล้งนี่ร้องไห้เองตลอดดี"

"แต่ผมก็ชอบให้คุณแกล้ง คนอื่นแกล้งผมตาม
เอาคืนหมดแต่กับคุณผมเว้นไว้เป็นกรณีพิเศษ"

"กรณีพิเศษยังไงคะ เพราะฉันแก่กว่าแถมเป็นพี่สาวของเพื่อนซึ่งคุณงั้นใช่ไหม"

"อืม อย่างผมจะเป็นอะไรได้อีก เป็นแค่นี้ก็พอ"

"นั่นสิเนอะ...ฉันรู้สึกง่วงนิดหน่อย ขอตัวไปนอนก่อนนะคะ" โมนาตัดบทเพราะรู้สึกน้อยใจกับสิ่งที่เขาเพียงบอกว่ให้เธอเป็นแค่พี่สาวของเพื่อนก็พอ

"ฝันดีนะครับ"

เขาตะโกนบอกไล่หลังคนที่กำลังทำหน้าที่บูดบึ้ง รู้สึกไม่พอใจและหัวเสียกับคำตอบของเขาอย่างไม่มีเหตุผลแต่ก็พยายามเก็บอารมณ์เอาไว้

เมื่อเธอจากไปเขากลับยิ้มเจ้าเล่ห์อย่างรู้ทันว่า ยัยเจ็กำลังน้อยใจกับคำพูดที่เถรตรงเกินไปของเขา

ด้วยความกังวลว่าอิริคจะส่งคนมาดักจับตัว โมนา คนหัวร่อนง่ายจึงตามประกบเธอไม่ยอมห่าง ภายไม่ต่างกับเด็กติดแม่เลยสักนิด

"คุณอิศนันท์แค่มาคุยธุระครู่เดียวเองแค่สืบท่านาทีกี่คงจัดการอะไรเสร็จแล้ว จริง ๆ คุณให้คนขับรถมาให้ก็ได้หนิคะ ไม่เห็นต้องลำบากมาเองเลย"

"จะสืบท่านาทีหรือสืบท่าชั่วโมงผมก็ได้แถมวันนี้มีพายุหิมะจะให้คุณมาคนเดียวได้ไง อีกอย่างหนึ่งผมก็เคลียร์งานเสร็จเรียบร้อยแล้ว ตอนนี้ถือเป็นเวลาพักของผมเหมือนกัน"

"คุณกลัวว่าอิริคจะฉุด...." ฝ่ามือใหญ่ยื่นมาปิดปากให้หยุดกล่าวคำที่ทำให้เขารู้สึกใจคอไม่ดี

"อย่าพูดแบบนี้อีกนะผมไม่ชอบ" เขาชักสีหน้าขมวดคิ้วเป็นปมด้วยความขุ่นเคือง โมนาก็เลยจับมือของเขาที่ปิดปากเธอออกและกุมไว้ด้วยมือของเธอแทน

"โอเค ๆ ค่ะฉันจะไม่พูดอีกแล้วค่ะ"

นัยน์ตาดูดีมีมือออกและกลับมาแตะพวงมาลัยสตาร์ทรถเล่นสู่กลางใจเมื่อพอดกอริตซาของมอนเต

เนโกรอีกครั้ง เขาจอดรถหน้าร้านอาหาร ขณะที่ทั้งสองเดินเข้าร้าน

ในทันทีนั้นอิศณะเห็นรถที่เพิ่งเสียบเข้ามาจอดอีกฟากของถนน พลันใดกระจกติดฟิล์มสีดำมืดของรถคันดังกล่าวก็เปิดลดระดับลง จ่อปืนพกขนาด 9 มม. สวมท่อเก็บเสียงอย่างดีเล็งมาที่โมนาและเขา

"ระวังโมนา!

เสียงปืนที่ลั่นไกอออกมาเจียบราวกับเสียงของหินที่ตกลงบนพื้นเท่านั้น ทว่าแผ่นหลังกว้างที่รับหันบังกระสุนให้รวบถอดตัวเธอด้วยความเร็วกลับทรุดเขาลงกับพื้นหญ้าอย่างเจ็บปวด โชคดีที่บ่าด้านหลังของเขาแค่ถูกระสุนยิงถากไปเท่านั้น

"อิศเป็นอะไรมากไหมคะ"

"ไม่เป็นไรเจ็บเล็กน้อยเท่านั้น" เขาบอกแล้วเอามือทาบลงบนแก้มเธอเพื่อคลายกังวล

"เรารีบไปโรงพยาบาลกันเถอะค่ะ"

"ครับ"

โมนาพยุงอิสระมาส่งที่ห้องนอนหลังจากกลับมาจากโรงพยาบาล ขณะที่กองกำลังบอดีการ์ดของเขาเดินกันขวักไขว่และทำหน้าที่อย่างเคร่งครัด รัดกุมมากขึ้น

"คุณพักผ่อนเถอะ แล้วก็ขบใจที่บังกระสุนให้ฉัน เพราะฉันคุณถึงเจ็บตัว ขอโทษด้วยนะคะ"

"ผมไม่ยอมให้คุณมาเจ็บตัวเพราะผมเด็ดขาดอีกอย่างผมไม่ได้เป็นอะไรมาก ส่วนคนที่ประสงค์ร้ายกับคุณและผม ยังไงมันก็ไม่มีทางลดยาวไปแน่"

เขาบอกและเริ่มม่อยหลับไปเพราะฤทธิ์ยาพยาบาลเฉพาะกิจจึงบรรจงหม่าให้คนที่หลับปุ๋ย และกลับออกไปอาบน้ำแต่งตัว

ก่อนนอนโมนารู้สึกเป็นห่วงพ่อคนเจ็บเลยแวะไปดูเขาที่ห้องนอนอีกรอบ เธอเคาะประตูขออนุญาตเข้าห้อง แต่ไม่มีเสียงตอบรับจึงถือวิสาสะเปิดประตูเข้าไป

เห็นเขานอนคุดคู้อยู่บนเตียง ใบหน้าสีแทนแดงเรื่อ ยาม
 ที่หลังมือแตะสัมผัสท่อนแขนของเขาก็ต้องรีบชักออก
 เพราะความร้อนบนผิวหนัง

“บาดแผลคงอักเสบตัวก็เลยร้อนจัดขนาดนี้
 อิศณะตาคนอวดแบ่ง ไหนว่าไม่เป็นอะไร ดุสินอนชม
 เชียว” ถึงจะบ่นแต่ก็รีบบหาผ้ามาชุบน้ำและเช็ดตัวให้เขา
 ตลอดคืน

“เจ็บสักหน่อยดีกว่า” พยาบาลเฉพาะกิจรู้สึก
 เหนื่อยล้าเลยคิดว่าจะขอสั่งบอยู่ข้างเตียงเขาไม่ก่นาที่ แต่
 กลายเป็นว่าเธอผลอหลับอยู่ข้างกายเขาตลอดคืน

ตกกลางดึกเปลือกตาหนักอึ้งของอิสณะเปิดขึ้น
 เพราะรู้สึกกระหายน้ำ แต่เมื่อพลิกตัวกลับรู้สึกว่ามีบาง
 คนกำลังนอนเบียดอยู่ใต้ผ้าห่ม

เขาเลิกฝ่านวมผืนหนาขึ้นและพบว่าที่แท้ก็เป็น
 พยาบาลสาวที่กำลังหลับกรนเสียงเบาอยู่นั่นเอง แถม

สาปเสื่อชุดนอนยังแหวกออกข้างหนึ่งทำให้เห็นเนินอก
สวยที่กระเพื่อมยุบพองตามจังหวะหายใจ

ไหนดจะริมฝีปากอวบอิมเคลือบลิปมันวาว
สะท้อนกับแสงไฟสีส้มหัวเตียงทำให้ยิ่งน่าจูบเข้าไปอีก

คนเพิ่งฟื้นไข้แอบมองได้ไม่ทันไรแม่ปลาหมึกก็
ขยับตัวลืมหูลืมตาตื่นขึ้นทำให้เขาต้องรีบตีเนียนทำเป็น
หลับต่อไป

"นี่..ฉันเปลือยหลับบนเตียงเขาเหรอเนีย"

ใบหน้าจ้วเจียหยัดตัวลุกขึ้นยืนหลังมือแตะ
หน้าผากและแก้มของเขา

"ใช้ลดมาหน่อยแล้ว ค่อยยังชั่ว"

ทันใดนั้นผู้ป่วยที่หลับตาพริ้มอยู่กลับลืมตาคว่า
ข้อมือเล็กแล้วพลิกกายทาบทับบนตัวเธอ แผลงอกของ
เขาเบียดเสียดกับอกนุ่มหยุ่นใต้เสื่อนอนผ้าซาตินบาง
เบาจนแทบหลอมเป็นเนื้อเดียวกัน

"คุณตื่นแล้วหนิ"

"ใช้ผมตื่นนานแล้ว และก็รู้สึกดีขึ้นมากก็เลย
อยากทำอย่างอื่นกับคุณ"

"อึบส์!"

เขาว่าพร้อมก้มลงมาประกบริมฝีปากที่ไม่ทันได้
เลียงต่อ กลีบปากร้อนจูบเคล้าอย่างนุ่มนวลคนที่เพิ่ง
เคยโดนจูบครั้งแรกจึงแทบหัวหมุนเป็นลูกข้าง อยู่มาจน
สามสัปดาห์ เพิ่งเคยรู้ว่าจูบมันระทึกใจแบบนี้เอง

พอคิดว่ารสจูบของเขาที่มอบให้ทั้งตื่นเต้น
และเป็นประสบการณ์ใหม่ ปากอิมจึงจูบตอบอย่างเร่ง
เร้ารุนแรง

ดวงตาคมปรือมองใบหน้าที่ถูกเขาปล้นสวาท
กลางดึกกลางคืน จึงสอดแทรกปลายชีวหาของตนเข้าไป
ครอบครองคุณตันพันเกี่ยวกับลิ้นแดงในโพรงปากนุ่ม

กระทั่งปากหยักคมของละอออกมาเพราะเริ่ม
เห็นว่าลมหายใจของแม่ตัวดีเริ่มขาดช่วง

"เจ้ไกรธผมใหม่ ที่ผมทำแบบนี้ หืม"

ดวงหน้าเสลาสายไปมาเป็นเชิงปฏิเสธแล้วเอานิ้วแตะริมฝีปากของตัวเองสายตาหลุบต่ำลง เพราะความอาย

ไม่ยากเชื่อเลยแค่มาเฝ้าไข้กลับมาโดนอิตาเด็กคนนี้ปล้นจูบซะได้ แกลมจูบของเขามันยังทำหัวใจสาววัยสามสิบกว่าอย่างเธอแทบจะหล่นจูบอยู่รอมร่อ"

เด็กบ้า!

เสียงสดใสแหวกใส่กระวีกระวาดออกจากห้องของเขาไปอย่างไม่มีใครบอกลา ปล่อยให้ทั้งให้เด็กหนุ่มจอมขโมยจูบอย่างอิสระยิ้มเรีงรำมีความสุขอยู่แบบนั้นคนเดียว

ตอนที่ 8

สร้างทำเป็นไม่รู้

โมนามีงานถ่ายแบบใกล้กับอ่าวกอตอร์ซึ่งเป็นท่าเรือขนาดใหญ่และอิสระเองก็เป็นหุ้นส่วนของเรือสำราญล่ายักษ์ที่จอดเทียบท่าต้อนรับนักท่องเที่ยวที่เดินทางล่องเรือมาจากคาบสมุทรบอลข่าน

"บอสโมนาคะซีแนมขอแบบอิงแอบแนบเนือกับน้องนายแบบหนุ่มหน่อยนะคะ"

"ใจจัดให้"

อิสระที่ยืนคุยโทรศัพท์กับปลายสายผู้เป็นเจ้าของนายถึงกับสอ่ลักอากาศเพราะไ้การถ่ายแบบแนบชิดต่อหน้าต่อตาเขา

ยามที่โมนาต้องคลอเคลียอยู่กับฝรั่งตาน้ำข้าวพวกนั้น เขาแทบจินตนาการว่าพวกนายแบบคือปลาหมึกตัวจ้อยที่กำลังรอคอยให้นักไ้โ้หมึกอย่างเขา

ตกขึ้นมาแล้วจับอย่างกินราดด้วยน้ำจิ้มซีฟู้ด

"ผมประสานงานคนของสมาคมเรียบร็อยช่วงนี้
เอียนเข้าออกแถบไซปรัสบ่อย สายของเรารายงานว่า
มีนักธุรกิจรายใหญ่ที่นั่นเสนอกำไรงาม ๆ ให้เอียน
หากล่าสมบัติใต้ทะเลเอเดรียติกมาได้"

"จ้ะคุณจับตาดูให้ดีแล้วส่งทีมประจำลี้กลงไป
สำรวจว่ามีสมบัติโบราณตามที่นักสำรวจของเรา
สันนิษฐานหรือไม่"

"ครับท่าน"

หลังจากถ่ายแบบเสร็จโมนาก็เลี้ยงส่งทีมงาน
ของเธอที่ต้องไปทำงานต่อที่สโลวีเนีย เมื่อทุกคน
กลับกันหมด ผู้ปกครองหนุ่มน้อยจึงเดินมาหาและยื่น
เตอร์กีชดีไลท์ส่งให้หนึ่งชิ้นพร้อมกับซาอุนในแก้ว
กระดาษ

"ลูกค้าตุรกีของผมเอามาฝาก ผมเห็นว่าคุณ
ต้องการกลูโคสเยอะ ๆ ก็เลยเอามาให้กิน"

"ขอบคุณนะค่ะแล้วเรากลับกันได้หรือยัง ฉันคงว่างอีกหลายวัน งานที่เหลือก็แค่ตรวจเนื้อหาของนิตยสารเล่มใหม่เองค่ะ"

"วันนี้เราไม่กลับ เราจะค้างที่โรงแรมวันนี้ผมจะนอนกับคุณ"

พรวด! แค่ก! ซาในปากของโมนาถูกพ่นลงพื้น

"นอน...นอนกับฉันเนี่ยนะ"

"นี่เจ็คิดไปถึงไหนครับ"

บรรยากาศภายในเมืองช่างเจียบสงบและมีกลิ่นอายธรรมชาติอบอวลอยู่ยิ่งได้ห้องพักที่อยู่ติดริมอ่าวทอดอร์ ทำให้ความรู้สึกที่อ่อนเปลี้ยเพลียแรงมาทั้งวันหายเป็นปลิดทิ้ง

เขาเรียวยสวยเหยียดยาวอยู่บนเตียงนอนสไตล์บูติกที่ยื่นออกไปติดริมน้ำ แสงไฟสลัวชวนให้ความง่วงเข้ามาครอบงำ

อิศณะที่เดินมาพร้อมกับแก้วไวน์หยุดนั่งลงข้าง

เตียงนอนสีขาวยุ้งสำรวจใบหน้าสวยที่กำลังฝันหวาน
พลางก้มต่ำลงคลอเคลียกับต้นคอกขาวเนียนหอม ปาก
สีแดงชาดประทับลงแนบนิ่ง

"ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ผมจะปกป้องคุณโมนา
ผมรู้ว่าสำหรับคุณ ผมมันก็แค่เด็กหนุ่ม แต่เด็กหนุ่ม
เมื่อวานคืนนี้ก็รักคุณจนหมดหัวใจ"

สิ้นคำพูดร่างโปร่งก็ลุกออกจากห้องและออก
คำสั่งพร้อมกำชับบางอย่างกับบอดีการ์ดสองคนของ
เขา ใบหน้าเป็นกังวลเหลือวหลังมองร่างที่นอนหลับ
พักหนึ่งจึงเดินจากไป

นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนปรือขึ้นมองเห็นทิวทัศน์
รอบด้านมีดสนิท นี่เธอเปลอหลับไปตั้งแต่เมื่อไหร่
ทำไมอิสระถึงไม่มาปลุกเธอ โมนาเดินหาชายหนุ่มจน
ทั่ว ทว่าเห็นเพียงบอดีการ์ดสองคนที่ติดตามประจำ

"เจ้านายของพวกคุณไปไหน"

"คุณอิสระติดธุระด่วนครับ แต่อีกไม่กี่ชั่วโมงก็

น่าจะเสร็จจรูระ"

"อ้อ งั้นหรือคะ"

"คุณอิสสั่งอาหารไว้ให้เรียบร้อยแล้วครับเผื่อว่า
คุณโมนาหิว จะทานเลยไหมครับ"

"ก็ดีค่ะ หิวแล้วเหมือนกัน"

ณ ท่าเรือกอตอร์

อิสระในชุดนักประดาน้ำร่วมกับทีมเฉพาะกิจ
จากสมาคมเดอะเทเนเซียส สมาคมลับพิทักษ์
สินทรัพย์ของโลกทยอยลงไปสำรวจใต้ถ้ำกอตอร์เพื่อ
ค้นหาร่องรอยของอารยธรรมในประวัติศาสตร์ซึ่ง
องค์กรยูเนสโกได้ระบุไว้ให้ถ้ำแห่งนี้เป็น “มรดกทาง
ประวัติศาสตร์และมรดกโลกทางธรรมชาติ” แน่แน่นอน
ว่าที่นี่ย่อมมีสิ่งล้ำค่าจำนวนมากที่ผู้มีอิทธิพลต่าง
ต้องการ

ดังนั้นองค์กรที่อิศณะทำงานอยู่อย่างลับ ๆ จึงมีหน้าที่ในการพิทักษ์ชุมทรัพย์เหล่านี้ไม่ให้ตกอยู่ในมือของคนไม่หวังดีที่จะใช้เพื่ออำนาจส่วนตน

การสำรวจดำเนินไปจนถึงเวลาตีสองกระทั่งทีมสำรวจพากันแยกย้ายหลังเสร็จภารกิจ ผู้บริหารของ AOC ก็กลับมาในลุคเสื้อเชิ้ตขาวและกางเกงสแลคดำ ในมาดนักธุรกิจดั้งเดิม

จังหวะเดียวกันที่หน้าจอโทรทัศน์ของเขาปรากฏชื่อของมาตามดาหลันขึ้น

เขาไม่เอะใจเลยว่าทำไมว่าที่แม่ยายถึงโทรมา มุมปากหยัดขึ้นและกตริบอย่างไม่ลังเล เพราะทุกเบอร์ที่โทรเข้ามาที่เครื่องของเขาจะสามารถระบุตัวตนคนนั้นได้ทันทีจากระบบเอไออัจฉริยะที่พัฒนาขึ้นจากฝีมือน้องเล็กของสมาคม แม็กนัส อาเวนซี เพื่อให้ทุกคนในสมาคมทำงานอย่างมีประสิทธิภาพรวดเร็วและปลอดภัย

"สวัสดีครับ ไม่ทราบว่ามีใครอยู่" เสียงเข้มแสรั่ง

ทำเป็นไม่รู้ แต่ดูเหมือนว่าปลายสายจะรู้ทันเขาอยู่ดี

"ฉันรู้ว่าเธอไม่โง่อึ้นนะ"

"คุณมีธุระอะไรกับผมหรือครับคุณแม่อาย"

"ในเมื่อเราต่างรู้ทัน ฉันมีบางอย่างจะส่งให้เธอ หลังจากเราคุยโทรศัพท์เสร็จ คนของฉันจะส่งไฟล์ลับให้เธอแต่เธอต้องรับปากว่าจะไม่ให้โมนารู้ว่าแท้จริงแล้วแม่ของเธอเป็นใคร"

"หมายความว่าไง ที่บอกว่าคุณเป็นใครแล้วทำไมเรื่องนี้โมนารู้ไม่ได้"

"งานของเธอเองก็ให้โมนารู้ไม่ได้เหมือนกันไม่ใช่หรือ งานของฉันก็ไม่ต่างกัน ถ้าอยากรู้รายละเอียดก็ไปถามน้องสาวของเธอดู ถ้าเธอยังอยากเป็นลูกเขยคนโปรดของฉันก็ทำตัวเหมือนเดิม ทำเหมือนฉันเป็นศัตรู"

จบการสนทนากับปลายสายข้อมูลลับก็ถูกส่งมาที่โทรศัพท์ของเขาซึ่งเป็นหลักฐานการขูดเจาะซากโบราณคดีต่าง ๆ ในหลายประเทศที่เยือนเข้าไปมีส่วน

เกี่ยวข้อง

"คุณเป็นใครกันแน่"

อิศณะไม่รีรอรีบแหกพาน้องสาวเพื่อขอคำตอบ แต่เธอกลับส่งข้อมูลลับอีกฉบับมาแทน และทำให้เขา กระจ่างใจในทันที

เพราะความจริงแผ่ขยายของเขาเป็นคนดีและ ทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่เพื่อโมนาและโมนายมากมายจนตนเอง ไม่สามารถที่จะกลับคืนสู่ฐานะปกติแบบคนทั่วไปได้

ขณะที่ชายหนุ่มกำลังเดินทางกลับไปหาโมนาที่ โรงแรมอีกฝั่งของอ่าวกอดอร์ ซึ่งมองเห็นอยู่ไกลลิบ จากจุดที่เขายืนอยู่ จังหวะที่ก้าวขึ้นรถเสียงปิ่นก็ กระหน่ำยิงใส่มาที่เขา กระสุนปืนทะลุเข้าที่เอว ร่าง ของอิศณะทรุดลง

“บอสครับ!”

“ไม่เป็นไร..รีบกลับเร็ว” คีเลียนมือขวาของเขา

ประคองรับร่างเจ้านายแล้วรีบพาขึ้นรถพร้อมกับยิงตอบโต้กลับ ไปทันควัน

ที่โรงพยาบาล โมนาเดินกระสับกระส่ายไปมา หน้าห้องผ่าตัดหลายชั่วโมง กระทั่งหมอออกมา ใบหน้ากลุ่มใจรีบเดินเข้าไปสอบถามอาการของผู้ป่วยทันที

“เขาเป็นยังไงบ้างคะ”

"คนไข้ปลอดภัยแล้วครับ การผ่าตัดผ่านไป ด้วยดี ช่วงนี้ก็คงต้องให้พักฟื้นสักหน่อย หมอขอตัวก่อนนะครับ"

"ขอบคุณมากค่ะหมอ"

ใบหน้าที่เคร่งเครียดอยู่ยี่มออกมา พลันน้ำตาก็ไหลอาบแก้มด้วยความโล่งใจ

โมนาเดินเข้าไปนั่งข้างเตียงคว่ำมือใหญ่ที่เต็มไปด้วยเส้นเลือดปูดโปนและสายน้ำเกลือมาจับ ริมฝีปากอิมประทับจูบลงบนหลังมือ สำรวจใบหน้าที่หลับสนิท

ราวกับเด็กน้อยไร้เดียงสา

"หนูอศน้ำหนูอศ โดนยิงครั้งก่อนเมื่อไม่กี่วัน
วันนี้โดนอีกแล้ว ใครกันที่จ้องอาฆาตเป็นศัตรูกับคุณ"

เสียงแผ่วเบาเอื้อนเอ่ยขึ้นด้วยความรู้สึกผิด แม้
จะยังไม่แน่ใจว่าตนเป็นคนทำให้เขาเดือดร้อน

หรือเพราะศัตรูคนอื่นของเขา แต่ที่เขาต้องมา
ตกอยู่ในสภาพนี้ก็ไม่ว่ากับมีคนเอาปืนมายิงจ่อทะเล
หัวใจเธอ

เวลาที่เห็นเขาเจ็บตัวบ่อยครั้ง

เธอเองก็เจ็บไม่แพ้กัน

บทที่ 9

จากไปเพราะรัก

สายตาคู่สวยที่เริ่มขำเหมือนตาหมีแพนด้าสลับมองคนเจ็บที่เอาแต่หลับอยู่บนเตียง และเปลี่ยนมาจดจ้องตรวจงานที่หน้าจอคอมพิวเตอร์ว่าเลื่อนไปหมดแต่กระนั้นสติก็จืดจางอยู่ที่ใบหน้าคมตรงหน้ามากกว่า

พลันได้เสียงโทรศัพท์ในกระเป๋ากางเกงยีนส์สีฟอกสั้นแรงขึ้นปลุกเรียกให้คนเหม่อลอยรีบกดรับ

“ฮัลโหล โมนาค่ะ”

“ไอ้ฮัสมันยังอยู่ที่เชียงใหม่”

“อิริค!!”

“โอ้วโหวแฮะ นี่คุณจำเสียงผมได้ด้วย แสดงว่าคุณก็คงสนใจผมอยู่เหมือนกันใช่ไหมคนสวย”

“อย่าเพื่อเจ้า ฝีมือคุณใช่ไหม”

“ถ้าคุณตกลงมาเป็นผู้หญิงของผมละก็คนของ

ผมจะไม่กระหน่ำยิงอีกเป็นครั้งที่สองแน่นอน ว่าไงล่ะ
 ครับคุณต้องเลือกแล้วนะ ถ้าชักช้าผมอาจเปลี่ยนใจ นี่
 ถือว่าเป็นข้อเสนอที่ดีสำหรับทุกฝ่าย”

“แล้วฉันจะมั่นใจได้ยังไงว่าคุณจะรักษาคำพูด”

โมนาถามพลาซง่าเรื่องมองไบหน้าของอิศณะ
 อย่างเป็นกังวล จ้องมองไบหน้าที่หลับเยียบเพื่อความ
 มั่นใจว่าหากเธอตกปากรับคำของอิริคแล้วเขาจะไม่
 ต้องมานอนชมเพราะเธออีก

“คุณก็ต้องมาอยู่ข้างกายผมก่อนถึงจะพิสูจน์
 คำพูดผมได้ ผมสัญญาว่าจะไม่แตะเนื้อต้องตัวคุณ ขอ
 แค่คุณมาอยู่กับผมก็พอใจแล้ว”

“ได้งั้นฉันจะไปเป็นผู้หญิงของคุณ แต่คุณห้ามผิด
 คำพูดเด็ดขาด”

“พรุ่งนี้ผมจะไปรับคุณด้วยตนเองเลยคนสวย”

ไบหน้าเศร้าสร้อยเดินตรงไปนั่งลงข้างเตียง
 จมพิทลงบนแก้มเย็นเฉียบ ฟืนฉีกยิ้มให้ชายหนุ่มที่เธอ

แสนเอ็นดูทั้งน้ำตา ก่อนที่เธอจะตัดสินใจไปหาอิริค เพื่อปกป้องเขา

การได้มาเจอเขาทำให้เธอรู้แล้วว่าเด็กหนุ่มในวัยเด็กซี่แยกคนนี้เข้มแข็งมากขนาดไหน และทำหลายสิ่งให้เธอโดยไม่จำเป็นแต่กลับเป็นเธอที่ไม่เคยทำในสิ่งที่จำเป็นเพื่อเขาเลยสักครั้งเดียว

เพราะฉะนั้นแม้จะเป็นการทำเพื่อเขาครั้งแรก และอาจจะเป็นครั้งสุดท้ายอย่างน้อยเธอก็ขอให้เขาอยู่รอดปลอดภัย

ต่อให้ต้องบุกน้ำลุยไฟเธอก็จะทำเพื่อเขา ก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมต้องทุ่มเทให้กับคนที่ไม่ถูกซึ่หน้ากันมาตั้งแต่เด็ก

บางทีมันอาจจะเป็นเพราะเธอไม่เคยได้รับการเอาใจใส่แบบนี้มาก่อนในชีวิต

ซึ่งเขาปฏิบัติกับเธอแตกต่างจากทุกคน

เหมือนกับว่าเขาได้ละลายภูเขาน้ำแข็งในใจเธอ

จนหมด และเธอได้กลับกลายเป็นภูเขาเขียวขจีที่แสน
อบอุ่นอีกครั้งหนึ่ง

กระเป๋าลากใบเล็กถูกยกขึ้นรถพาไปยังเมือง
บูตวา ซึ่งอยู่ห่างจากคฤหาสน์ AOC ของอิสระใน
เมืองหลวงที่พอดกอร์ริตซาพอสสมควร และตลอดหนึ่ง
เดือนที่เธอร่วมรับประทานอาหารบนโต๊ะกับอิริคที่
โรงแรมบนเชิงเขาสูง

แม้จะมองเห็นบรรยากาศของเมืองหลวงอัน
สวยงามของมอนเตเนโกรแต่ทว่ากลับไม่รู้สึกลงถึงความ
ตระการตาของเมืองเลยสักนิด

เพราะสมองของเธอคิดถึงแต่เขา ป่านนี้อาการ
บาดเจ็บของเขาวouldจะดีขึ้นหรือยัง

และเขาจะโกรธจะเกลียดที่เธอตัดสินใจเดิน
จากเขามาหรือเปล่า

“คุณใจกล้ามากที่ตัดสินใจมาอยู่กับผมแสดงว่า
คงรักไอ้ไอ้มมาก”

“ใช่”

ใบหน้าเศร้ากระดกไวน์ในแก้วจนหมด แต่อิริค
กลับชอบใจที่เธอทำท่าที่ซึ้งซ่งใส่เขา มาเพียงเลือดร้อน
ยิ้มเจ้าเล่ห์ส่งการ์ดในกระเป๋าเสื้อให้ โมนาเหลือบอ่าน
ข้อความในนั้น

“คุณต้องไปงานนี้กับผมตอนเย็นผมจะกลับมา
รับแต่งตัวสวย ๆ นะที่รัก”

เขาบอกแล้วยื่นหน้ามาหอมแก้มเธอ ลูกขึ้นดิ่ง
เสื้อสูทให้เข้าที่แล้วรีบทำธุระข้างนอกกับลูกน้องอีก
สองสามคน

นัยน์ตาหม่นหมองมองอิริคอย่างอึดอัดและฝืน
ใจ ทำไมชีวิตเธอถึงพลิกผันได้ถึงเพียงนี้ แต่อย่างไร
เธอก็เลือกแล้วว่าจะยอมทุกซื่ง ดีกว่าต้องทนเห็น
หนุ่มน้อยของเธอเลือดตกยางออกซ้ำแล้วซ้ำเล่า

เวลาเดียวกันชายหนุ่มทั้งสามคนในชุดสูทสีดำ สนิทนั่งอยู่ด้านหลังของเบาะรถลีมูซีนที่มีการประชุมลับระหว่างหัวหน้าทีมสมาคมเดอะเทนเนสซีส ได้แก่ อิศณะ แม็กกันส์ และเซทเพื่อนร่วมงานที่ร่วมเป็นร่วมตายกันมา

พวกเขาวางแผนที่จะเข้าไปร่วมงานประชุมลึกลับที่จะมีขึ้นพร้อมกัน สามแห่ง ต่างที่ แต่วันเวลาเดียวกัน ซึ่งเป็นงานประชุมลับสุดยอดของพวกเขาไปเพียงจากหลายทวีปภารกิจใหญ่พวกเขาคือการแฝงตัวเข้าไปร่วมงานนี้ และบังเอิญสถานที่จัดงานแถบหน้าน้ำเมดิเตอร์เรเนียนก็ถูกจัดขึ้นในมอนเตเนโกร โรงแรมเดอะเกรทวากานซ่าของอิริคนั่นเอง

ขณะที่หญิงสาวในชุดเดรสสายเดี่ยวกระโปรงยาวสี ดำมันวาวแหวกเต้าอิมแต่พองามกำลังรู้สึกกระอักกระอ่วน เพราะสายตานับร้อยคู่ที่จ้องมองมาอย่างละลาบละล้วง

ชุดที่อิริคเตรียมให้เธอใส่จึงไม่อาจปฏิเสธ
ความหวังดีของเขา มาตามเทรซามองลูกสาวด้วย
ท่าที่เป็นห่วงเป็นใย ยามที่เธอกระดกไวน์นับสิบแก้ว
ทั้งที่ก้าวเท้ามาอยู่ในงานได้ไม่ถึงครึ่งชั่วโมง

“กินแบบนี้เดี๋ยวก็เมาหัวราน้ำหก อ่ะ...กิน
นี่หน่อยไหม”

ใบหน้าซังกะตายเปื้อนสายตาไปยังเสียงที่
คุ้นเคยพลางมองดูลูกอมรสชามะนาวของโปรดสมัย
เด็ก

เธอรับลูกอมจากมือของแม่แล้วหย่อนลงปาก
โดยไม่ลังเล รสชาติที่คุ้นเคยและกลิ่นหอมของมะนาว
เคล้ากลิ่นชาทำให้นึกถึงวันแห่งความหลัง ไม่นึกเลยว่า
แม่จะยังจำได้ว่าเธอชอบลูกอมรสนี้ที่สุด

“คนอย่างคุณหวังคนอื่นเป็นด้วยหรือคะ”พูด
อย่างเหน็บแนมแล้วรินไวน์ใส่แก้วเพื่อยกดื่มอีกรอบ
แต่แก้วไวน์กลับถูกแย่งไปจากมือ ทำให้ใบหน้าเคลือบ

สำอองเริ่มเห่อแดงเป็นปิ่นชำเลื่องมองมาตามเทเรซ่าผู้
เป็นแม่ด้วยสีหน้าเมามาย ภาพเบื้องหน้าก็เริ่มสั่นไป
มาและไม่ชัดเจนหรือว่าเธอจะตี้มมากเกินไป

“พอสักที่ถ้าแกจะกินเพราะแกมีความสุขฉันจะ
ไม่ว่าเลย ฮาร์ทพาคูณโมนาไปพักที่ห้อง”

สาวใหญ่พยักหน้าส่งสัญญาณให้บอดีการ์ด
ส่วนตัวเข้าใจความหมายที่เธอต้องการสื่อสารเพื่อ
ไม่ให้อิริคจับได้ แต่ถึงจะจับได้เธอก็ไม่มีอะไรจะเสีย
แล้ว เพราะนี่คือลูกสาวของเธอ และเธอจะขอเริ่มต้น
แก้ไขความผิดพลาดทั้งหมดนี้ด้วยมือของเธอเอง

“โมนาเป็นอะไรครับ”

อิริครีบเดินมาเพราะเห็นบอดีการ์ดของมาตาม
เทเรซ่าหิวร้างโอนไปเอนมาของเธอ

“ตั้งแต่เข้างานมาก็เอาแต่ตี้มอย่างเดียว จะไม่
เมาได้อย่างไร”

“ก็ตี้มจะได้ทำงานอย่างสบายใจหน่อย”

อิริคพูดด้วยรอยยิ้มแฝงเลศนัยร้ายลึกยากคาดเดา เพราะสารบางชนิดที่เขาให้บาเทนเดอร์เติมลงไป ในแก้วไวน์ของโมนาเริ่มสำแดงฤทธิ์ให้เขาได้ชื่นใจ นอกจากจะทำให้เสียสาวงามตรงหน้ามีนงสับสนได้ คล้ายยากล่อมประสาท ก็จะทำให้ไม่สามารถลุกขึ้นมา ต่ำทอหรือลองดีกับเขา

“ไอ้ฮิมิงจะต้องใจแตกสลายแน่ ถ้ารู้ว่าผู้หญิงของมิงกำลังจะตกเป็นของกู”

มาตามเทเรซ่ารู้แผนการชั่วช้าสามานย์ของลูกเลี้ยงของเธอดีจึงได้ส่งซิกให้ฮาร์ทจัดการส่งข่าวให้กับว่าที่ลูกเขย

พากเดียวกันอิศณะให้ทีมของเขาทำหน้าที่ในการประมูลสมบัติโบราณและของมีค่า ส่วนเขาคิดเพียงแต่ว่าจะพยายยทินทิกตัวแสบกลับไปด้วยกัน ชายหนุ่มในชุดดำสนิทตั้งแต่หัวจรดเท้ามองกล้องวงจรปิดบริเวณทางเดินที่ถูกสลับหน้าจอกับกล้องอีกตัวของ

โถงทางเดินที่มีคนเดินพลุกพล่านโดยไม่กระโตกกระตาก
เพราะเขาแฮคเข้าระบบกล้องวงจรปิดของโรงแรมซัง
กะบ๊วยของอิริคเรียบบร้อย

หลังจากที่ว่าที่แม่ยายให้คนของเธอส่งเลขห้อง
ของโมนามาให้ เขาก็รีบร้อนมาช่วยแม่ปลาหมึกทันที

บทที่ 10

ผมจะไม่ยอมคุณอีก

ร่างอ่อนระทวยปวกเปียกกัดตัวเองขึ้นจากเตียงนอน แต่พอขาถึงพื้นเท่านั้นหัวก็หมุนคว้าง สมอบเบลอแทบโผล่สทิตทางไม่ได้ พอเริ่มก้าวขาตัวก็รู้สึกเบาหวิวเหมือนกับจะเป็นลม ทว่าได้วงแขนใหญ่ตระกองกอดรับได้ทันเวลา ก่อนที่ฤทธิ์ยาหล่อมประสาทจะทำให้ร่างกายเอนลงกระแทกกับพื้นกระเบื้องเซรามิกเย็นเฉียบ

นัยน์ตาคมกริบมองสบตากับดวงหน้าที่สิ้นสติ

ปลายจมูกโด่งก้มลงสูดความหอมจากพวงแก้มแดงจัดด้วยความคิดถึงอย่างที่สุด ถ้าเกิดว่าเขาไม่ต้องรอภารกิจการประมูลสมบัติของพวกเขาไปเสีย คงรีบบาเธอกลับมาอยู่ข้างกายของเขาตั้งแต่ตอนที่มาเหยียบโรงแรมเฮงชวยนี่ไปนานแล้ว

คงไม่ปล่อยให้ให้ศัตรูคู่แค้นอย่างอิริคแทะโลมแม่ปลาหมึกของเขาได้ถึงเพียงนี้ อยากรู้นักว่าเธอโดนมันทำอะไรไปถึงไหนต่อไหนแล้ว ต่อให้โมนาไม่ยอมแต่ใครจะรู้ว่าภายใต้การบังคับข่มขู่ ผู้หญิงตัวคนเดียวก็ต้องยอมศิโรราบ

จังหวะเดียวกันเสียงฝีเท้าหนักของใครบางคน โกล้เข้ามาทำให้เขาต้องรีบหลบเข้าไปอยู่ภายในตู้เสื้อผ้ากลางแฉมช่องว่างให้สายตาสามารถสอดส่องภายนอกได้ชัดเจน และบุคคลที่เข้ามาก็คือไอ้หน้าตัวเมียอันดับหนึ่งคนที่เขาเพิ่งนึกถึงเมื่อสักครู่

อิริค จีออร์ดาโน่ ไอ้หน้าหม้อชอบล่อสาว

“ไม่นึกเลยว่า คุณจะจิบยากล่อมประสาทอย่างเอาเป็นเอาตายขนาดนั้น ฮี! ผมคิดดีแล้วที่ให้บาทเดนเดอร์ใส่ยานั้นให้คุณดื่มโดยที่คุณไม่รู้ตัว แล้วถ้าผมไม่ทำแบบนี้ก็คงไม่มีทางได้เสพสุขบนเรือนร่างงามของคุณแน่โมนา”

มือของเขากำแน่นด้วยความโกรธเมื่อสองหูได้
 ยินการกระทำชั่วช้าของมันที่ทำกับผู้หญิงของเขา แต่
 ก็ต้องรอคอยจังหวะที่ไอ้เลวระยำแผลอตัวแล้วค่อย
 จัดการ เพราะด้านนอกห้องคงมีบอดีการ์ดของมันอีก
 หลายคนที่ไม่เฝ้าระวังอยู่

เรียวยางามถูกมือใหญ่หยาบกร้านสัมผัสลึบไล้
 ริมฝีปากกัมตำจวบซบซอกคอขาวจมุกโแดงซุกใช้ตามก
 หูลงมาที่เนินอกอิมในชุดเดรสสวย

“อิฉณะ”

ได้ยินเธอเรียกชื่อมันความอยากสำรวจพื้นที่
 บนร่างกายของหญิงสาวที่ได้ขึ้นชื่อว่ามีร่างกายที่มี
 เส้นหย้ายวนและดึงดูดใจระดับโลกก็ปะทุขึ้น

ขณะที่ปากอิมโดนอิริคครอบครอง เป็นจังหวะ
 เดียวกันที่ปากกายาสลบก็ถูกยิงลงปีกที่หลังคอใบหน้า
 ของอิริคชะงักค้างเซไปมาทรุดร่วงกองกับพื้น

ใบหน้าคมที่เดือดดาลกระซอกไทดัดของเหยื่อที่

สิ้นสติสัมปชัญญะขึ้น

“ไอ้อิริคมีงนี่มันผีห้าซาตานมาเกิดจริง ๆ หมัดนี้กูจัดให้สำหรับค่าความหื่นของมีง แล้วก็หมัดนี้หมัดนี้อีก”

เสียงเข้มสบถด้วยน้ำเสียงดุตันแล้วอัดด้วยหมัดหนักหลายต่อหลายครั้ง แล้วเร่งแบกร่างกายที่เมามาของโมนากลับไปยังคฤหาสน์ AOC เพราะถ้าอยู่ต่ออีกเสี้ยววินาที เขาคงได้ฆาตกรรมโหดอิริคอย่างแน่นอน

ไม่มีทางปล่อยให้มันลอยหน้าลอยตาไปสร้างความฉิบหายให้ใครอีก

แสงที่ลอดเข้ามาในห้องปลุกให้คนที่ม่มีอาการนอนหลับไม่พอรีบยันตัวลุกขึ้นกวาดสายตามองทั่วหาต้นตอของเสียง แต่เมื่อรู้ตัวอีกทีเวลานี้เธอก็มาอยู่บนเตียงนอนเตียงเดิมที่คฤหาสน์หน้าตาดูคุ้นเคย

ที่แท้เธอก็อยู่ที่นี้อีกครั้งวิมานหลังใหญ่โตที่เต็มไปด้วยบอดีการ์ดเดินกันพลุกพล่านเหมือนพวกฝูงปูแดงที่กำลังเร่งอพยพขึ้นไปวางไข่ ช่างดูุ่นวายและเข้มงวดอยู่ตลอดเวลา แต่คนชักใยตัวดีตอนนี้อยู่ที่ไหนซะล่ะ เธออุตส่าห์เสียสละหลายอย่างเพื่อให้เขาปลอดภัย แต่ไอ้เจ้าหัวหน้าปูตัวแสบก็ทำให้แผนการอันยิ่งใหญ่ของเธอต้องพังไม่เป็นท่า

ขาเรียวยาวในชุดเดรสกระโปรงยาวเดินหยุดที่หลังเสาใหญ่สไตล์โรมัน สายตาตะลึงงันเมื่อเห็นหญิงสาวในชุดเดรสยาวสีน้ำเงินกำลังป้อนขนมให้อิศณะและหยอกล้อกันอย่างมีความสุข

ให้ตายเถอะทำไมเธอต้องรู้สึกเจ็บจี๊ดในใจด้วยความรู้สึกคล้ายกับถูกไฟฟ้าช็อตนี่มันคืออะไรกัน ถ้าไม่เป็นเพราะเธอกำลังอิจฉาก็อาจเป็นเพราะเธอรักเขาแล้วใช่ไหม

“อройไหม นี่ขนมเจ้าอройเลยนะ”

“อรร้อยดี”

“ฉันจำได้ว่านายชอบกินเรตเวลเวทสมัยเรียน
มหาลัยก็เลยซื้อมาฝาก”

“อิศณะ คุณทำบ้าอะไรของคุณ!”

นัยน์ตาคมตวัดมองคนเรียกชื่อเขาแต่สีหน้าที่
เธอมองมาไม่ค่อยสดชื่นเท่าไร

แถมยังขมวดคิ้วเป็นโบว์จนเขารู้สึกได้ว่าเจ็ทตัว
แสบกำลังโมโห หรือว่าจะโกรธที่เขาแอบลักพาตัวเธอ
มาจากอิริค

“ใครเหรออิศ”

“พี่สาวของเพื่อนฉันสมัยเด็กนะ”

“สวีสวีคะ ฉันวิคตอเรีย โลเปซ” สาวน้อยผิว
แทนร่างเล็กยื่นมือไปทักทาย

“ฉันโมนายินดีที่ได้รู้จักคะ”

เธอจับมือคู่หวานของเขาและทักทายกลับไป
พลางยิ้มอ่อนนให้อย่างไม่เต็มใจนัก

อิสระเดินขึ้นมาเคียงข้างวิคตอเรียและโอบไหล่บ้างแต่ทำให้อีกคนที่จ้องมองอยู่รู้สึกหงุดหงิดอย่างไม่มีเหตุผล ทำได้เพียงชมอารมณ์ประหลาดนี้เอาไว้

“วิกก็เธอนั่งรถกอล์ฟไปชมบรรยากาศรอบบ้านก่อนไหมเพราะฉันมีธุระจะคุยกับโมนา”

“ได้จ้ะ”

หลังจากวิกก็ไปแล้วเขาจึงเดินไปฉุดข้อมือของคนที่ยืนนั่งเงิบอยู่ ทว่าเธอกลับสะบัดมันทิ้ง เขาถอนหายใจออกมาแรง ๆ ไม่อยากจะเอ่ยถามถึงสิ่งที่เขาเองไม่ต้องการคำตอบ

“มันคงพาคุณขึ้นสวรรค์ไปหลายครั้งแล้วสิ ถึงได้ทำท่าทางรังเกียจผมแบบนี้”

“คุณคิดว่าฉันเป็นคนยังไงนี่จะนอนกับใครก็นอนไม่เลือกหน้าหรือไง”

“แล้วทำไมคุณต้องไปกับมันอะโมนา บอกผม

มาซิ ทำไมคราวนี้ไม่พูดล่ะ”

เสียงเข้มเกรี้ยวกราดตวาดเสียงดังพุ่งเข้ามา
เขย่าไหล่ของเธอจนคนที่เพิ่งฟื้นจากฤทธิ์ยาถึงกับบ้าน
หมุนจึงได้ผลัดกอกหนาออกไป

ฝ่ามือนุ่มพาดลงบนหน้าของเขาจนหันไปอีก
ข้างเป็นการเร่งปฏิบัติการของความโกรธให้เพิ่มสูงขึ้น

“ตอนเด็กผมโดนคุณแกล้งผมยอมตลอด แต่
ตอนนี้ผมจะไม่ยอมอีกแล้ว”

สิ้นคำพูดบั้นท้ายงอนก็ถูกเขาหิ้วยกขึ้นอย่าง
ง่ายดาย คนโดนอุ้มพาดป่าได้แต่ส่งลูกถีบเตะกลาง
อากาศพยายามขัดขึ้นสุดกำลัง

“ปล่อยฉันนะ อิศณะจะพาฉันไปไหน”

สมองของเธอตกผลึกได้ทันทีว่าเขาจะทำอะไร
เพราะเขาพามาที่ห้องนอนและกดล็อกกลอนประตู
อย่างรวดเร็ว ร่างนุ่มถูกหุ้มลงบนเตียงนอนหนานุ่ม พอรีบ
หยุดตัวขึ้นก็ถูกร่างกำยำทาบทับบดเบียดแทบหายใจ

หายคอไม่ออก

“ไอ้เด็กบ้าลุกออกไปเดี๋ยวนี้ละ”

“คำก็เด็กสองคำก็เด็ก เด็กกว่าคุณแล้วมันยังงี้
เดี๋ยวคุณจะได้รู้ว่าเด็กเมื่อวานซืนคนนี้ทำอะไรกับคุณ
ได้บ้างโมนา”

เสียงคำรามดังพายุโหมกระหน่ำของเขา
ประกาศกร้าวแล้วก้มลงสูดหาความหอมที่กลิบปาก
อิมเคลือบลิปกลอสมันวาว ปากดูที่ร้อนจัดดูหนักที่
ริมฝีปากล่างสาละวนอยู่ที่เดิมไม่รู้เพื่อ

ก่อนจะแทรกชีวหาลงไปควานหาความหวาน
ในอู้งปากเกี่ยวรัตชีวหาของคนที่ดินขลุกลักอยู่ใต้ล่าง
แล้วถอนออกเคลื่อนไปซุกใช้ลำคอระหง จวบซบให้เกิด
รอยจ้ำแดง เพื่อกลบรอยราศีของผู้ชายคนอื่นที่บังอาจ
สัมผัสเธอ “ได้โปรดหยุดอิศ!

“ทำไมคุณต้องทิ้งผมไป ไปอยู่กับไอ้สวะนั่น
คุณเคยรู้บ้างไหมว่าผมรู้สึกยังไง คุณเคยสนใจผมบ้าง

“โหมโมนา”

“ถ้าฉันไม่สนใจคุณฉันคงปล่อยให้คุณโดนอิริค เล่นงานไปแล้ว คุณนั่นแหละที่ไม่รู้อะไรเลยที่ฉันไปอยู่กับมันก็เพราะคุณคนเดียว ถ้าขึ้นฉันอยู่คุณก็ต้องเจ็บตัวอีก ถ้าการที่ฉันไปจากคุณมันช่วยให้คุณมีชีวิตรอดฉันก็ยินดี”

ริมฝีปากหยักที่กำลังไล่ลงมาบริเวณเนินอกสวยในชุดเดรสสายเดี่ยวสีเขียวอ่อนหยุดชะงัก กลั่นกรองถึงเหตุผลที่เธออธิบายสุดท้ายแล้วเขาก็เป็นต้นเหตุที่ทำให้เลือกเธอเดินจากไป

ช่างเป็นคนที่ไม่งมอะไรขนาดนี้ นี่เขากลายเป็นคนที่มืดบอดไร้เหตุผลไปได้อย่างไร ทำไมถึงไม่ฉุกคิดสักนิดว่าทำไมโมนาถึงตัดสินใจเลือกทางนั้น

“ผมขอโทษ ขอโทษจริง ๆ”

บทที่ 11

ได้โปรดอย่าแกล้งผม

นัยน์ตาสลดลุกลงจากเตียงพลิกตัวหันหลังไม่ยอมมองหน้าเพราะความรู้สึกผิดอย่างมหันต์ที่เกือบทำร้ายจิตใจของเธอ จึงไม่อาจสู้หน้าโมนาในเวลานี้ แต่หาว่าไม่รู้ว่าคุณข้างหลังกำลังปลดปล่อยพันธนาการเพื่อเขา หวังให้เขายกโทษให้เธอเช่นกันที่ตัดสินใจหุนหันพลันแล่น ทำให้เขาเสียใจและเป็นทุกข์

ใบหน้าที่ยิ้มต่ำอยู่เอามือกุมขมับรู้สึกเจ็บใจเพราะเกือบทำสิ่งที่ป่าเถื่อนลงไป

“ฉันอยากรู้ว่าเด็กเมื่อวานขึ้นอย่างคุณทำอะไรกับฉันได้บ้าง”

ฝ่ามืออุ่นสองข้างสอดเข้ามาที่เอวสอบและประคองกอดจากทางด้านหลัง ทาบใบหน้าของตนให้แนบชิดแผ่นหลังกว้าง

นาที่นี้หัวใจของเขาแทบหลุดออกมาจากอก นี่เธอกำลังเสนอตัวให้เขาอย่างฉันทะไรหรือ ขณะที่เขากำลังตกใจกับข้อเสนอสุดหวามไหว ร่างกายสั่นระริกก็เดินอ้อมไปเบื้องหน้าคนที่กำลังตกใจ และฉีกยิ้มให้ อย่างเขินอาย

“อย่าทำแบบนี้ผมกลัวจะห้าม...” ประโยคปฏิเสธของอิศณะไม่ทันได้เอ่ยจนจบ ริมฝีปากอิมก็ฉกลงมาบดขยี้ปากเขา

ทำให้การหักห้ามใจนั้นเดินทางมาถึงจุดสิ้นสุด มือใหญ่รูดไทด์ออกพลาจทิ้งลงกับพื้นพรมรวบกายหอมบรรจงวางลงบนเตียง นิ้วแกร่งค่อย ๆ แกะกระดุมเสื้อของตนแล้วถอดให้พื้นผิวกาย เผยแผงอกหนาที่สักคำว่า ‘TENAX’ ที่อกซ้ายข้างดูเซ็กซี ลึกลับ และดูน่าค้นหา

“แปลว่าอะไรคะ” นิ้วนุ่มลูบไล่ไปตามรอยสัก

“เทเนกซ์ เป็นภาษาละตินหรือเทเนเซียสที่

แปลว่าหวงแหนครับ”

“ทำไมต้องสักคำนี้ล่ะคะ”

“ก็ผมหวงแหนคุณมากไงโมนา”

วาจาเอ่ยขึ้นหนักแน่นและจริงจัง ท่อนขาแกร่ง
 คุกเข่าขวาบเรียวขาเล็กใบหน้าคมก้มต่ำจูบซบเรียว
 ปากหอม

"คุณรู้ไหมว่าผมโกรธอะไร ผมโกรธที่อิริคมัน
 แต่ต้องคุณทั้งที่ผมพยายามทุกวิถีทางที่จะถนอมคุณ"

เสียงกระซิบที่ชวนปลุกขนแขนให้ลุกตั้งบอก
 ด้วยน้ำเสียงหนักแน่นทำให้คนฟังรู้สึกตื่นตันและยินดี
 จะมอบร่างกายนี้ให้เขา

"จึ้นคุณก็ถนอมฉันสิคะ" เสียงนุ่มหูกระซิบ
 พลังดันตัวเขาขึ้นแล้วนั่งคร่อมลงบนตัก เรียวแขน
 ขาวคล่องลงบนคอจ้องมองเขาแน่นิ่งปลายนิ้วไล่ไป
 ตามไรผมสีน้ำตาลเข้มของเขาอย่างรักใคร่

"พื้นที่ไหนที่ถูกอิริคสัมผัส ผมจะกำจัดมันไปให้

หมด จะไม่ให้เหลือแม่แต่กลิ่นของมัน"

"ไม่มีใครสัมผัสฉันได้ ถ้าฉันไม่ต้องการ"

"แต่กับผมคุณต้องการมันจริง ๆ เหนอโมนา"

"คะ ฉันต้องการคุณเด็กดีของฉัน"

มือใหญ่จับหัวไหล่มนสองข้างแล้วเลื่อนลง
มายังสาปเสื่อล้อแหลม เขาปลดกระดุมออกอย่างใจ
เย็นโล่งมาจนถึงเม็ดสุดท้ายจึงค่อยใช้นิ้วชี้กรีดร่องอก
เปียดเสียดลงมาเรื่อย ๆ ปิดผ่านหน้าท้องเรียบแบน
แข็งแรงและเซ็กซี่

สองมือแหวกสาปเสื่อออกอย่างไม่เร่งรัด เผย
ให้เห็นเต้ากลมกลิ้งสวยที่ต้นลำออกจากบราลูกไม้สี
ดำ นิ้วแกร่งติดตะขอตระกลางที่คล้องเกี่ยวกันไว้

ปทุมถันสวยสดก็ตระหง่านตั้งรอ ราวกลับ
กำลังหลอกล่อเหล่าภมรีให้มาดมดม ส่วนฐานอก
เกลี้ยงเนียนไร้ตำหนิก้บานสะพรั่งตั้งดอกไม้บานยาม
อรุณรุ่ง

"วันนี้ผมได้มองความสวยงามที่อยู่ตรงหน้า
อย่างเต็มตาสักที ครั้งก่อนมันทรมานมากคุณรู้ไหม
โมนา ทรมานจนผมได้แต่เก็บไปฝัน ไม่อาจทำให้เป็น
จริงได้"

เขาพึมพำและยื่นนิ้วแกร่งเขี่ยเม็ดทับทิมสีสวย
ร่วงเปล่งปลั่งกระตุกวบเมื่อถูกเขาเคঁนคลึงและบีบ
นิ้วเต้าอุ่นที่เต่งคัดแน่นอย่างนุ่มนวล แต่กลับทำให้
เธอซ่านเสียวทั่วสรรพางค์กาย นัยน์ตาเปี่ยมเสน่ห์หา
มองลึกเข้าไปในดวงตาฉ่ำวสวยที่กำลังมองเขาอย่าง
คนที่กำลังทรมานทรมาน

ใบหน้าหล่อคมคล้อยต่ำด้นแผ่นหลังเนียนเข้า
มา แล้วจัดการรับเม็ดทับทิมหายเข้าไปในอึ้งปากทันที
"อิศ..."

ดอกบัวงามแอ่นสะท้านด้านแรงดูดของลิ้นสาก
ชุ่มร้อน สายตาดุจพญาอินทรีเยลือบมองดวงหน้า
สวยที่แหงนหงายด้วยไฟพิชสวาท มือนุ่มแปะป้ายวาง

บนปากกว้างเพื่อยึดร่างที่หนาวสะท้านเหมือนอยู่กลาง
 พายุหิมะที่กำลังโหมกระหน่ำ เม็ดบัวสีแดงระเรื่อขึ้น
 ทั้งสองข้างถูกเขาดูดเสียงดังจ๊วบจ๊าบคล้ายกับเด็ก
 ทารกผู้หิวกระหาย

"อืม...อ้อ

มือนิ่มลืมหิ้วเปลอจิกลงบนหัวไหล่ใหม่เกรียม
 แดด ฝ่ามือทั้งสองสืบสางเคลื่อนเข้าไปในเรือนผมหนาของ
 เขานัยน์ตาสวยเปี่ยมแรงพิศวาสัจจงเข้ามาในดวงตา
 คมสีเข้มที่ดูดุดันแต่ก็แฝงความอ่อนโยน ยามที่เขาสบ
 สายตากลับไป ทำให้รู้สึกว่าร่างกายของตัวเองเห่อร้อน
 จนอืมเอมเปรมใจไปหมด รวากับว่านี่เป็นครั้งแรกที่
 เขาได้เห็นวิมานของแท้ เพราะการที่ถูกหญิงสาวผู้มี
 อิทธิพลผู้นี้สำรวจมองมามันทำให้กาลเวลารอบตัว
 หยุดนิ่งกระทันหันดังต้องมนต์

“ฉันรักคุณ”

สามคำอันแสนสั้นแว่วเปล่งละมุนหูก็ก้อง

กังวลในใจและร่างกายของเขา

โมนาผู้หญิงที่เขาเชื่อว่าเธอจะไม่มีวันคบหาใคร
จริงจัง และคงไม่มีวันชายตามองผู้ชายคนไหน กระทั่ง
วินาทีนี้ เธอกำลังพร่ำบอกคำว่ารักกับเขา

“คุณรักผมจริง ๆ เหรอโมนา” เขาถามซ้ำ

“ค่ะ”

คำสารภาพรักของเธอที่มีต่อเขายังทำให้ปลาย
ชีวหาที่ละเลงไฉ่วรอบปทุมถันลงน้ำหนักมากขึ้นขบ
บ้างและกัดเบา ๆ ด้วยความมั่นใจ

"ฮะ.... "

เขาจับร่างนุ่มที่หลับตาพริ้มด้วยไฟราคะนอน
ลงบนหมอน นิ้วแกร่งเกี่ยววิกินี้ตัวจิ๋วออกพ้นปลายขา
งาม

ภายในพริบตาเดียวร่างสวยก็ปรากฏตรงหน้า
ของอัครณะโดยปราศจากอาการห่อหุ้มกายและความ
บึกบึนสมชายชาติตรีของเขาก็ทาบทับลงมาคลอเคลีย

เสียดสีกับเนิ่นเนื้ออวบด้านล่าง โมนาชนลูกเกรี้ยว เพราะมือและปากของเขาทำหน้าที่สร้างความ หลุหลุบนเรือนร่างไม่มีหยุดพัก

เรียวปากกระจับของเขาไล่ดูตม้ต้นคอระหง สุดดมความหอมจากผิวกายที่เขาถวิลหา ฝ่ามือกอบ กุมทรงอกให้บิ๊บเข้าหากัน แล้วก้มหน้าลงไปดูดยอด ถันหนักหน่วงอย่างไม่รู้เบื่อ ก่อนจะละมาสำรวจพื้นที่ อื่นที่น่าพิศวงยิ่งกว่า ปลายลิ้นอุ่นร้อนลากผ่านหน้า ท้องที่เต็มด้วยกล้ามเนื้อแน่น

ไล่ตำมายังเนิ่นเขามหิมาที่ปกคลุมด้วยแพรไหม สีดำเบาบางเรียวขากลมคู่สวยถูกเขาดันแยกออกกว้าง จนเห็นกลีบเนื้อสีชมพูที่แวววาวด้วยน้ำใสไหลแฉะเยิ้ม จนส่งกลิ่นหอมหวานอย่างเชื่อเชิญ

"อย่างนะหนูอิศ...อย่างมอง" เจ้าของร่างรีบเอา มือป้องหว่างขาของตน แต่ฝ่ามือนุ่มกลับถูกเขาค้ำไป หอมและพรมจวบแทนเป็นเชิงขออนุญาตก่อนจะรุกล้ำ

ล่าสมบัติอันสวยงามชิ้นนี้

"อย่าแก้งผมอีกเลยโมนา"

เขาบอกเสียงกระเส่าปิดฝามือของเธอออก ข้อเท้าเล็กถูกเขากะชากดงเข้าหาแล้วนอนคว่ำอกชิดกับพื้นเตียง ส่วนใบหน้าจ่ออยู่ห่างกับหลับหลับสีชมพูของโมนาเพียงไม่กี่เซน

"คุณต่างหากที่แก้งฉันอยู่"

"ถ้าฉันถือว่าผมกำลังเอาคืนคุณอยู่ก็ได้"

สิ้นเสียงเข้มลิ้นแดงร้อนก็ฉกแว่บลงมายังรอยแยกของเนินเนื้อและละเอียดเพื่อชิมน้ำหวานดอกไม้ที่ทยอยรั่วซึมออกมา

"อิซซี่..... "

ยิ่งเธอเรียกเขาด้วยชื่อเล่นสมัยเด็กที่ไม่มีใครเรียกมานานแล้ว ชิวหาใคร่สวาทก็ยังดุนตันลึกลงไป ขณะที่นิ้วของเขาค่อย ๆ แยกกลีบดอกไม้ให้กว้างขึ้น ใช้ปากและลิ้นบรรจงทำหน้าที่สร้างความรัญจวนให้

โดยไม่หยุดพัก

ตั้งเนื้อเมืงตสวยถูกเขาตุดจนร่างของหญิงสาว
บิตเร้าแ่อนสุดตัวรับจ้งหะการถูกเขาตี๋มกินน้ำพิสุทธิ
จากร่างกาย ไบหน้าคมเหลือบมองอย่างกระหิมใจ
เมื่อเธอเคลิ้มกับลีลาของเขา เสียงแหบพร่าขาน
เรียกชื่อ

"คุณสวยเหลือเกินโมนา..."

สิ้นคำชมปากหยักแดงก็ตักตวงปาดชิมน้ำหวาน
ที่ทะลักออกมาจากกลีบเนื้อชมพู บัดนี้ส่องของเธอเบา
หวิวและแว้งกว้างคล้ายกับเห็นหมู่ดาวระยิบระยับ น้ำ
ใสไหลบ่าออกมามากเท่าไรก็ไหลลงลำคอของเขามาก
เท่านั้น ปากสวยกัดแน่นปรือตามองการบรรเลงชีวหา
ของเขาด้วยความอายอย่างที่สุดแต่ก็เรียกความชาน
สยิวจนน้ำตาไหลออกมาเคลือบแผงขนตาคู่สวย

ปลายลิ้นของชายหนุ่มถูกภายในของโมนาตอด
รัดหนีบหนับ ตอนนีเธอพร้อมอย่างมากสำหรับการ

ดำเนินสวาทขั้นต่อไป และเป็นขั้นตอนที่ลึกล้ำจนเขอด
กลั่นใจไม่ไหวอีกแล้ว

เขาเขยื้อนกายขึ้นให้เสมอกับดวงหน้าที่หลับ
พริ้มเคลิ้มกับรสรักที่เขามอบให้ปลายนิ้วเขยคางมนให้
สบตา

"คุณจะยอมให้ผมแกลั้งใจใหม่...ที่รัก ตอบผม
มา" เขากระซิบถามพลางขยับจ่อเบื้องล่างและให้มัน
ครูดผ่านช่องทางรักที่กำลังเปียกชุ่ม

"อ้อ"

"ผมถือว่าเป็นคำตอบนะ"

มือนิ่มคว่ำไหล่กว้างสี่แทนจับขยำสะเปะสะปะ
มองหน้าเขาพร้อมกัดริมฝีปากยั่วเข้าอารมณ์นั้นจึงทำ
ให้แก่นกายของเขาจำต้องชำแรกแทรกตัวเข้าไปอย่าง
ไม่รีรอ

"อืม...."

เสียงเข้มครางกระหึ่มและกุดอ้าวูธผ่านความ

คับแน่นภายในที่แออัดใบหน้าไร้สติควบคุมห่อปากหา
 อากาศหายใจอย่างช่านเสียวด้วยรสชาติแห่งความ
 เปี่ยมสุข

ยามที่เขาเริ่มขยับเข้าออกอย่างเป็นจังหวะและ
 ค่อยเป็นค่อยไป สาวในดวงใจก็สะบัดสายหน้าไปมา
 จนผมยาวสวยกระเซอะกระเซิง

"อื้อ"

เสียงร้องหวานครางอยู่ข้างหูทำให้เครื่องที่ร้อน
 ฉ่ำอยู่ถูกเร่งให้เร็วขึ้น

"โมนา..ของผม"

มีอนุ่มเกาะเกร็งที่ท่อนแขนรวบกดก่ายแผ่น
 หลังกระทั่งความเสียวช่านแผ่ขยาย ปลายเล็บทั้งสิบก็
 เผลอจิกลงบนหัวไหล่ เมื่อเขาโถมกายและตอกลิค
 ท่อนเอ็นลงมาอย่างไม่บันยะบันยัง

ครั้นเสียงครางสอดประสานดังขึ้นพร้อมกัน
 ปลายเท้าของเธอก็เหยียดเกร็งสุดกายแอ่นรับความ

อุ่นร้อนจัดของเด็กเมื่อวานขึ้นอย่างอึมเอบ

"ผมรักคุณ" วาจาหวานหูจากกันบึ้งของหัวใจ
บัดนี้สิ่งที่เก็บงำไว้ได้ถูกเปิดเผยต่อใจของโมนาเสียวที่

ริมฝีปากของเขาที่พร่ำบอกรักก้มลงมาประกบ
อย่างดูดีเต็ม ลื่นแลกลื่น ลมหายใจสลับเปลี่ยนผลัดกัน
ช่วงชิงไปมา "ฉันต้องการคุณ ต้องการ...มากกว่า
อะไรทั้งหมด"

ริมฝีปากอึมผละออกบอกด้วยน้ำเสียงขาดห้วง

"ได้ซิผมจะให้ทั้งหมดที่ผมมี"

ลื่นเสียงประโยคเขาก็กระแทกกระทั้นเบื้องล่าง
ลงมา แต่เพื่อให้มวลเนื้ออวบแน่นที่ตอดรัดอย่างบ้า
คลั่งอยู่那儿ได้รับการเติมเต็ม เขาจึงจับสองขาที่ลื่น
ระริกให้เกี่ยวเอวที่สวนเข้าออกเอาไว้ ปลายขานุ่ม
กระชับโดยสัญชาตญาณ

"ฮืม...คนสวย"

คำรามเสียงต่ำในลำคอเมื่อภายในของโมนา

กำลังกลืนกินสรรพชีวิตของเขาจนปวดหนีบ กระทั่ง
สะโพกสีแทนเพิ่มความเร็วอีกครั้งจนเกิดเสียงครางอือ
อาดังระงมคับห้อง

“อืม...อึศ”

คราวนี้น้ำหล่อเลี้ยงในกายที่กักเก็บไว้มหาศาล
พวยพุ่งไปสู่แอ่งสวาท ก่อนที่เขาจะถอดถอนกาย
ออกมาจากความแน่นกระชับที่ตอдрัดในช่องทางรัก
อย่างยากเย็น และดึงร่างนุ่มที่หายใจหอมมานอกถอด
ไว้ตลอดคืนยันรุ่งสาง

